

e-függetlenül érkezett

Alkotmánybíróság
Magyar Köztársaság
Legfelsőbb Bírósága
Kvk.II.37.725/2019/2.
(Nemzeti) Választási Bizottság
163/2019.(VI.06.) NVB határozat
Budapest

KÚRIA		
Kvk. II. 37.725 / 2019 / 3		
Érkezett: 2019-06-17		
Példány: 1	Melléklet: + mell	Köztük: SZV
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: 10/1025-0/2019		
Érkezett: 2019 JÚN 17. Külső levél		
Példány: 1	Kezelőiroda: du!	
Melléklet: 6		

Tiszteletlen és szakmailag alkalmatlan Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] az Alkotmányon alapuló, alkotmányos jogállam Magyar Köztársaságban állampolgára [REDACTED] jelenleg is joghatályos, az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 48.§.(1) bekezdése alapján

ALKOTMÁNYJOGI PANASZT

terjeszték elő az alkotmányjogi szempontból nem létező és nem alkotmányos keretek között működő **Nemzeti Választási Bizottság** néven eljáró választási szerv **163/2019.(VI.06.) NVB határozatával**, valamint a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága által Kúria néven meghozott **Kvk.II.37.725/2019/2.** számú határozatával szemben.

Az Alkotmánybíróságnak – ha alkotmányos alapon működik, az alkotmányjog szakmaiságának maradéktalan be- és tiszteletben tartása mellett (az eddigi határozataikban ezt az elvet rendre megtagadta) köteles megállapítania az alaptörvény, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény**, az **országgyűlési képviselőről szóló 2011. évi CCIII. törvény**, a **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény**, valamint a **bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény**, valamint az **Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény** közjogi alkotmányellenességét és visszamenőleges hatályú semmisségét valamennyi normának. Valamint köteles megállapítania azt, hogy Áder János nem köztársasági elnök és sosem volt az alkotmányos keretek között.

Ezzel összefüggésben szeretném nyomatékosan aláhúzni, mielőtt megint olyan hülyeséget írnak le, mint a **3120/2019.(V.29.) AB végzésben**, hogy nem lehet olyan normákra eljárást, beadványt, indítványt alapítani, amely norma a közjogi alkotmányellenessége miatt – mivel ezek visszamenőleges hatállyal semmisek – alkotmányos keretek között nem léteznek. Azt írja ebben a határozatában az Alkotmánybíróság:

[9] Az Alkotmánybíróság megjegyzi: annak vizsgálatakor, hogy az indítvány formai és tartalmi szempontból megfelelő-e, az indítvány benyújtásakor hatályos jogszabályok az irányadóak; érdemben tehát semmiképpen nem bírálható el az az alkotmányjogi panasz, amely a vélt közjogi érvénytelenség okán szándékosan nem teljesíti a hatályos jogszabályban (Abtv.-ben) előírt feltételeket.

Mivel a közjogi alkotmányellenesség miatt ezek a normák hatályosan nem léteznek, ezért azok nem is hatályosak. Innentől kezdve megdőlt a szakmailag alkalmatlan alkotmánybíróság azon érvelése, miszerint ezek hatályos normák lennének. Éppen hogy nem hatályosak. És pont a közjogi alkotmányellenességük okán nem hatályosak. Úgy látszik, annak ellenére, hogy Alkotmánybíróságnak merik nevezni magukat, miközben erre nincs semmilyen erkölcsi alapjuk, halvány lila fogalmuk sincs arról, hogy mi egy norma hatályossága? Mikor és mitől hatályos egy norma? Mikor beszélhetünk hatályosságról? Nem ártana tanulmányozniuk a jogot. Amihez ezek szerint abszolúte nem értenek. Egyikük sem.

Mindebből következően az Alkotmánybíróság azon érvelése sem helytálló, miszerint:

[8] Az Alkotmánybíróság ezt követően azt vizsgálta meg, hogy az indítvány megfelel-e az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdéseiben foglalt, a határozott kérelemre vonatkozó követelményeknek. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének a) pontja szerint a kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli „azt az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására”; a d) pont szerint pedig meg kell jelölni az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit. Az indítvány nem felel meg ezeknek a követelményeknek, így befogadására és érdemi elbírálására nincsen lehetőség.

Mivel az alaptörvény sem létezik a közjogi alkotmányellenesség okán, ezért nem lehet joghatályosan olyan rendelkezést megjelölni, amelyről a közjogilag alkotmányellenes alaptörvény rendelkezik. Másrészt, ha az indítvány egyik tárgya pontosan az, hogy az alaptörvény alkotmányos keretek között nem létezik, akkor egy nem létező normának az előírásai sem lépezhetik hivatkozás tárgyát. Abszurd is lenne, mert így az alaptörvényt önmagához viszonyítva kellene vizsgálni, ez pedig jogilag értelmezhetetlen. Ezért és erre tekintettel kell a jelenleg is joghatályos Magyar Köztársaság Alkotmányát alapul venni irányadó normaként, mivel ezt alkotmányos keretek között joghatályosan sosem helyezték hatályon kívül. Az alaptörvényt viszont nem hogy nem helyezték hatályba joghatályosan az alkotmányos követelményeknek megfelelően, de még a kihirdetése sem alkotmányos alapokon történt. Vagyis az alaptörvény a közjogi érvénytelenség okán alkotmányos keretek között nem létezik, ezért hivatkozás alapjául sem szolgálhat, másrészt a Magyar Köztársaság Alkotmányát joghatályosan sosem helyezték hatályon kívül, ezért ez és csakis ez képezheti a joghatályosan az Alkotmánybíróság vizsgálatának alapját. Az alkotmányosan nem létező alaptörvény egyetlen egy pontja sem képezheti semmilyen hivatkozás alapját sem. Mivel az alaptörvény alkotmányosan nem létezik, ezért az alaptörvény kapcsán egyszerűen értelmezhetetlen az, hogy ezen norma bármely pontját megjelöljem. Sajnálatos módon, mivel ennek megértése is meghaladja a jelenlegi, szakmailag alkalmatlan Alkotmánybíróság szellemi megértését, ezért ezt sem képes felfogni. Nem is tudom, hogy mégis milyen erkölcsi alapon működnek.

Fenntartom azt is, hogy valamennyi azon személy kerüljön az eljárásból kizárásra, akik jelenleg alkotmánybírói talárban tündökölnek, mivel sem alkotmánybíró-jelöltségük sem volt jogszerű, sem pedig alkotmánybíróvá választásuk sem. Ezért sem helytálló az az érvelésük sem a fenti határozatból, miszerint

[10] Az indítványnak az Alkotmánybíróság egyes tagjaira utaló megállapításaival a tanács a hatályos Abtv. 62. § (4) bekezdésére tekintettel nem foglalkozhatott.

Ugyanis – ahogy ebben és a korábbi indítványban is kifejtettem – az az Abtv., amelyet az Alkotmánybíróság jelenleg joghatályosnak tart, az nem hatályos, mivel ez a norma is közjogilag

alkotmányellenes, visszamenőleges hatállyal semmi, ezért ez az Abtv. sem létezik joghatályosan alkotmányjogi szempontból, mire tekintettel a korábbi Abtv. a jelenleg is joghatályos. Mivel valamint **az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény** közjogi alkotmányellenessége folytán alkotmányos keretek között nem létezik, ezért ezen norma egyetlen egy pontja sem képezheti hivatkozás alapját.

Mielőtt kifejténém alkotmányjogi panaszom részletes indokait, szeretném előrebocsátani, hogy az alkotmányjogi panaszom elsősorban arra alapul, hogy a választási szervek és a Legfelsőbb Bíróság által alkalmazott, **a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** a közjogi alkotmányellenességére tekintettel a hatálybalépésére visszamenőleges hatállyal semmis, ez a törvény egésze – és ebből következően egyetlen egy pontja sem – alkotmányosan nem létezik, ezért ezen törvény egyetlen egy pontja sem képezheti semmilyen hivatkozás alapját, semmilyen jogkérdést tekintve sem.

Ugyanis mind a választási szervek, mind pedig a Legfelsőbb Bíróság úgy alkalmazta ezen törvényt és ennek egyes előírásait, hogy már az előttük folyt eljárásban is kifejtettem részletekbe menően, hogy ez **a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** alkotmányosan nem létezik, következésképp ezen törvény egyetlen egy pontja sem alkalmazható, vagyis ezen törvény egyetlen egy pontjában foglaltakra sem alapítható semmilyen döntés. Ugyanis ha a törvény egésze a közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis, akkor ebből következően egyetlen egy pontjára sem lehet semmilyen döntést alapítani, ezen törvény egyetlen egy pontja sem képezheti semmilyen döntés alapját sem. Semmilyen jogkérdésben sem.

Ezen kívül az alkotmányjogi panaszomban foglaltakkal szorosan és elválaszthatatlanul összefüggésben ugyancsak közjogilag alkotmányellenes, ebből következően a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis **az alaptörvény, annak valamennyi módosításával egyetemben**, beleértve azoknak kivétel nélkül valamennyi pontját. Közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis még **az országgyűlési képviselőről szóló 2011. évi CCIII. törvény**.

Közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis még **a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról 2011. évi CLXI. törvény**.

Közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis még **a bírák jogállásáról 2011. évi CLXII. törvény**.

Közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis továbbá mindezek felül **az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény**.

Mindezek tükrében alkotmányjogi panaszomat az alábbi szempontokra alapítom:

1. Az ügyben eljáró Nemzeti Választási Bizottság által alkalmazott, **a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenes, erre tekintettel a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis, következésképp ez a törvény alkotmányos keretek között nem létezik.

2. **A választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenességére tekintettel, lévén alkotmányos keretek között sosem lépett hatályba, ezért nem is helyezhette hatályon kívül **a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényt**, ami ezáltal és ennek következtében jelenleg is joghatályos. Ezért is erre alapozom a jelen bírósági felülvizsgálati kérelmemet.

3. **A választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenességére tekintettel a Nemzeti Választási Bizottságnak ezen törvény alapján nincs alkotmányos keretek között eljárási, működési joga, tekintettel arra, hogy alkotmányos keretek között nem létező törvény nem biztosíthat jogszerű működésre felhatalmazást. Ezért is a Nemzeti Választási Bizottság működése alkotmányos felhatalmazó norma hiányában alkotmányellenes, következésképp a Zala megyei Területi Választási Bizottság – alkotmányjogi szempontból – nem jogszerűen működik.

De ugyanez az alkotmányos jogelv vonatkozik az ország valamennyi, további összes területi választási bizottságára egyaránt.

4. A **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenességére tekintettel az ezen törvény által már létrehozott Nemzeti Választási Bizottságnak ezen törvény alapján nincs alkotmányos keretek között jogszerűen nem is létezik, tekintettel arra, hogy alkotmányos keretek között nem létező törvény nem hozhat létre semmilyen jogintézményt. Ezért is a Nemzeti Választási Bizottság alkotmányos felhatalmazó norma hiányában nem is létezik, következésképp egy alkotmányosan nem is létező Nemzeti Választási Bizottság – alkotmányjogi szempontból – nem jogszerűen működik. Ugyanakkor mindezek felül ezen nem létező törvény alapján a bizottság tagjait sem választhatták meg, ezért alkotmányos norma hiányában a bizottság tagjainak sincs semmilyen eljárási, működési jogosultságuk.

5. A **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenességére tekintettel ezen törvény, valamennyi pontjával egyetemben visszamenőleges hatállyal semmis, beleértve az ezen törvény által, kötelező ügyvédi képviseletről szóló **224.§.(5)** bekezdését is. Ugyanis a kötelező ügyvédi képviselet ilyen rövid, háromnapos határidejű jogorvoslati kérelem esetére vonatkozó törvényi előírás még akkor is alkotmányellenes lenne és alkotmányos jogokat sértene önmagában is, ha ezen törvény egésze nem lenne közjogilag alkotmányellenes. Megjegyzem, a kötelező jogi képviseletre vonatkozó törvényi előírás a jelenleg is joghatályos, a **választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényben** ugyanúgy alkotmányellenes, mint ebben a törvényben.

6. A **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenességére tekintettel ezen törvény, valamennyi pontjával egyetemben visszamenőleges hatállyal semmis, beleértve az ezen törvény által, a kérelmező személyi azonosítójának kötelező megadásáról szóló **224.§.(3) c.** pontja is. Ugyanis a személyi azonosító kötelező megadására vonatkozó törvényi előírás még akkor is alkotmányellenes lenne és alkotmányos jogokat sértene önmagában is, ha ezen törvény egésze nem lenne közjogilag alkotmányellenes. Megjegyzem, a jelenleg is joghatályos, a **választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény** viszont nem rendelkezik a személyi azonosító megadásáról.

7. A bírósági felülvizsgálati eljárásra vonatkozóan a Kúria nevű bírósági jogintézmény joghatályosan nem járhat el, mivel Kúria nevű bírósági jogintézmény alkotmányos keretek között nem létezik. Ugyanis a **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény** ugyancsak közjogilag alkotmányellenes, erre tekintettel a hatálybalépésének napjára visszamenőleges hatállyal semmis, következésképp ezen törvény alkotmányos keretek között nem létezik. És ez az alkotmányosan nem létező törvény nem is hozhatta létre a Kúria jogintézményét. Egy alkotmányosan működő jogintézmény létrehozásáról csak alkotmányos törvény rendelkezhet. A **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény** arra tekintettel, hogy közjogilag alkotmányellenes, ezáltal a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis, nem helyezhette hatályon kívül a **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvényt**, amely ezáltal és ennek következtében jelenleg is joghatályos. Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság létezik ezen a néven Kúria helyett. Ezért is a jelen bírósági felülvizsgálati kérelmemet a Kúria helyett a Legfelsőbb Bíróságnak címeztem. Továbbá minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság csak ezen név alatt járhat el alkotmányos keretek között, Kúria néven – lévén, hogy ez a bírósági jogintézmény alkotmányosan nem létezik, mivel alkotmányos norma nem is hozta létre – nem járhat el.

8. A bírósági felülvizsgálati eljárásban a Legfelsőbb Bíróság bírának hogy a **bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény** alapján alkotmányos keretek között nincs semmilyen jogszerű eljárási jogosultságuk, mivel ez a törvény is közjogilag alkotmányellenes, ezáltal a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis. Vagyis alkotmányos keretek között ez a törvény sem létezik. Minderre tekintettel nem helyezhette hatályon kívül a **bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 1997. évi LXVII. törvényt**, következésképp ezen törvény jelenleg is joghatályos. Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság bírái alkotmányos keretek között kizárólag ezen 1997. évi törvény alapján járhatnak el. De ugyanez az alkotmányos

jogelv áll fenn az ország összes többi bírása kapcsán, legyenek azok városi bírósági bírák, megyei bírósági bírák, vagy éppen ítélőtáblai bírák.

9. A választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény, a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény alapjául szolgáló alaptörvény – ezen törvényekhez hasonlóan – ugyancsak közjogilag alkotmányellenes, erre tekintettel az alaptörvény is (az összes módosításával egyetemben) a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis, következésképp alkotmányos keretek között az alaptörvény sem létezik. Minderre tekintettel – lévén alkotmányosan nem létezik – az alaptörvény nem is helyezhette hatályon kívül a Magyar Köztársaság Alkotmányát. Mindezek alapján tehát a Magyar Köztársaság Alkotmánya jelenleg is joghatályos Alkotmány. Ezért is az eljárásban kizárólag a Magyar Köztársaság Alkotmánya lehet hivatkozási alap.

A jelen alkotmányjogi panasz vizsgálatához – mint indítványtevő – az alábbi indokaim alapján kezdeményezem az eljárásból kizárni Balsai Istvánt, Dienes-Oehm Egont, Juhász Imrét, Pokol Bélát, Salamon Lászlót, Szívós Máriát és Varga Zs. Andrást. Velük szemben már a korábbi beadványomban is tettem indítványt a kizárásukra. Most viszont – különös tekintettel az előző, fent hivatkozott határozatukban foglaltakra – kivétel nélkül valamennyi, alkotmánybírói talárban lévő személy kizárását kezdeményezem, mivel alkotmányos keretek között egyikük sem alkotmánybíró.

És ha az Alkotmánybíróság nem zárja ki a nevezetteket az eljárásból, akkor azzal gyakorlatilag azt deklarálja, igazolja és bizonyítja, hogy az alkotmányjog helyett a fidesz aktuálpolitikai érdekei mentén működik. Az eddigi alkotmánybírók elismert jogtudósok voltak vagy komoly jogtudományi tevékenységet folytattak, nem szimpla ügyvédek voltak. De hát úgy látszik, a Fidesznél a politikai hűség sokkal fontosabb a szakmai tudásnál. Ezért is jelöltek sorozatban ennyi és ennyire nyilvánvalóan pártkatonákat, akik egyikük sem méltó erre a posztra. Mindez remek bizonyíték arra, milyen remekül működik a fociimádó kontraszelekciója.

A 2010-es kormányváltást követő időszak alkotmánybírói határozatait vizsgálva, világosan és egyértelműen látszik, hogy vannak alkotmánybíráknak látszó személyek, akik jellemzően együtt mozognak: közösen szavaznak és közösen alkotnak különvéleményeket is. A teljesítményeket egyesével megnézve, csak két kivétel akadt: Stumpf István, aki kb. 32 százalékban döntött a kormány szándéka szerint és Szalay Péter, aki az esetek 57 százalékában. A többi alkotmánybírói talárt viselő személy az esetek több mint nyolcvan százalékában a kormány szándéka szerint döntött, és vannak ketten, akik százszázalékos mérleget produkáltak, tökéletesen kiszolgálva a fidesz aktuálpolitikai érdekeit: Balsai István és Juhász Imre.

Balsai Istvánt azért kérem és kezdeményezem az Alkotmánybíróság eljárásából kizárni, mivel egyrészt szakmailag alkalmatlan alkotmánybírónak, másrészt alkotmánybírói kinevezése sem felelt meg az alkotmányos követelményeknek. Ráadásul tökéletesen kiszolgálja a fideszkormány despota, diktatórikus és autokrata politikai érdekeit. Arról nem is beszélve, hogy alkotmányos keretek között olyan személy lehet (és lehetett volna) alkotmánybíró, aki kiemelkedő elméleti tudású, vagy legalább húszéves szakmai gyakorlattal rendelkező jogász. Balsai István egyiknek sem felel meg. Ugyanakkor Balsai nem tekinthető pártok felett álló személynek és már megválasztásakor is erősen kérdéses volt pártatlansága, amelyet eddigi alkotmánybírói talárban végzett ténykedésével mindez idáig fényesen igazolt és alátámasztott. Mindenesetre 2010.-ig, a jelenlegi despota és autokrata diktatúra kezdetéig nem az volt a jellemző, hogy 20 év tyúkperekkel töltött idő után ültek be alkotmánybírónak, hanem komoly jogtudósi múlttal. Ezzel a komoly jogtudósi múlttal egyébként a jelenlegi összetételű Alkotmánybíróságból senki sem dicsekedhet, mert ilyenekkel egyikük sem rendelkezik.

Balsai István a saját bevallása szerint ügyvédi tevékenységet a képviselői munka mellett, 1995 és 2007 között is folytatta. Így az ügyvédjelöltség éveivel 30 évnyi szakmai gyakorlata van, és ehhez jön még hozzá a négy év igazságügy-miniszteri munka 1990-94 között.

Csak hogy ezzel komoly aggályok vannak. Egyrészt az igazságügyi miniszteri pálya – lehet politikailag cizellálni, de attól még nem áll meg – nem jogi szakmai gyakorlat és nem is minősíthető annak. Másrészt a Balsai István megválasztásakor hatályos, az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 5. § (2) bekezdése szerint legalább húsz év szakmai gyakorlattal rendelkező jogász lehetett alkotmánybíró. Tehát a törvény nem kamarai tagságot kívánt meg, hanem szakmai gyakorlatot. Kíváncsi lennék, hogy Balsai úr 1995 és 2007 között a frakcióvezető-helyettség, a frakcióvezetőség, az országgyűlési képviselőség, a számtalan bizottsági tagság, az EP képviselőség mellett és helyett hány peres ügyben és kiket képviselt, hány kirendelésen volt és kiket védett, milyen szerződéseket szerkesztett és jegyzett ellen és úgy alapvetően milyen érdemi szakmai munkát végzett. Egyszerűen kizárt és életszerűtlen, hogy Balsai Istvánnak bokros képviselői tevékenysége mellett még ügyvédi praktizálásra is volt ideje. Azt csak érdekességképpen jegyzem meg, hogy egy ügyvédnek nem az ügyvédi kamara a munkahelye. Mert ha mégis, akkor a kamarában nem jogi szakmai gyakorlatot folytatott, ugyanis a kamarában nem a joggyakorlat a munkavégzés. Balsai István maga írta le, amelyet az Origo lehozott és mind a mai napig tartalmaz:

Jövedelemnyilatkozat:

Foglalkozás: ügyvéd

Munkahely: Budapesti Ügyvédi Kamara

Szünetelteti-e: nem

Jövedelem: változó

<http://www.origo.hu/itthon/20040204balsai.html>

Megjegyzem, eléggé árulkodó a vagyonnyilatkozat azon része, amelyben a munkahely szerepel: Budapesti Ügyvédi Kamara. Nem egy ügyvédi iroda, hanem maga a Kamara. Ami csak azt a gyanút erősíti meg, hogy Balsai István valójában nem is dolgozott ebben az időszakban ügyvédként, legfeljebb csak kamarai tag volt a kérdéses időszakban. Amivel viszont sehogysem szerezhetett szakmai gyakorlatot. A kamarai tagság, vagyis hogy valaki tagja egy irodának, fizeti a kamarai tagdíjat meg a biztosítást és évente örül a pénznek, amit a többiek keresnek, az aligha szakmai gyakorlat. Ez semmiképpen sem minősíthető jogi szakmai gyakorlatnak. Alkotmánybírói alkalmassági szempontból egyáltalán nem.

Az már lényegesen nagyobb, hogy az elérhető legnagyobb függetlenséget jelképező bírósági rendszer csúcsát jelentő alkotmánybíróság tagjává kívánnak egy (minden szempontból) aktív képviselőt tenni. Az nem válasz, hogy Bihari Mihály is az volt. Ugyanezért neki sem lett volna szabad. De ha már Bihari is az volt, bár nem kellett volna az lennie, az nem alapozza meg alkotmányjogilag azt, hogy akkor Balsai Istvánnak is alkotmánybírói talár járna. Különösen annak tükrében, hogy Bihari Mihállyal szemben Balsai István felfogása jogkorlátozó, amely értéktelen rend és szemlélet alapból kizárja, hogy valaki szakmailag alkalmas alkotmánybíró lehessen.

Az még csak hagyján, hogy egy akkor még aktív fideszes képviselő volt, de ő volt az elnöke az alkotmánybírókat jelölő bizottságnak, amiről a jelöltek bejelentése után kegyesen le méltóztatott mondani. De csak azután, hogy Balsai István előterjesztett egy alkotmánymódosítási javaslatot, mely szerint 15-re emelik az Alkotmánybíróság létszámát, a kinevezésük időtartamát pedig 12 évre növelte. Ezt követően Balsai István megszavazta Balsai István előterjesztését. Ezután Balsai István jelölik a Balsai István kezdeményezésére keletkezett helyek egyikére. És lőn! Balsai István megszavazta, hogy Balsai István legyen a Balsai István jóvoltából létrehozott alkotmánybírói státusz egyik betöltője. Nehéz elhinni, hogy ezt megelőzően, egy hónappal ezelőtt Balsai ne tudta volna már, hogy szerepel a jelölésre esélyes személyek listáján, így valószínűnek tekinthető, hogy jogalkotói munkájával e ponton részben épp a saját karrierjét is egyengette.

Az alkotmánybírák megválasztásának július végére előrehozott időpontja pedig meglehetősen egyértelművé tette a fideszkoalíció célját: amikor a különadónál nagyságrendekkel nagyobb jelentőségű magánnyugdíjpénztári törvény az Alkotmánybíróság elé került, ott már biztosítva volt ezáltal a kormány többsége.

7Az Országgyűlési Könyvtár adatbázisa szerint Balsai nevéhez alkotmánybírói jelölések két, összesen nyolcoldalnyi publikáció volt köthető, a két szöveg közül pedig csak az egyiknek volt kizárólagos szerzője.8Balsai 1992-ben megjelent cikkében9 igazságügy-miniszterként bírálta a Sólyom László vezette Alkotmánybíróság tevékenységét. Balsai kritikájának alapja, hogy az alkotmányvédő testület határozatainak meghozatala során nem volt kellő tekintettel arra, hogy döntései milyen nehéz helyzetbe hozzák a Kormányt, különös tekintettel az általuk generált jogalkotási feladatokra, valamint a döntések költségvonzataira. Példaként hozta fel többek között a személyszám-határozatot, amelyben a testület alkotmányellenesnek találta a személyiségi jogokra nézve súlyos kockázatot jelentő, korlátozás nélkül használható, univerzális személyazonosító kódot. Balsai megfogalmazásában: „nem tagadható, hogy egy fejlett technikai eszközökkel rendelkező hatalom – megfelelő garanciák hiányában – a korlátozás nélkül használt általános és egységes személyazonosító jel alapján visszaéléseket is elkövethet. Azonban ugyanazon személyi szám gyorsabb, precízebb és jelenleg olcsóbb, továbbá az állampolgárt kevésbé zaklató ügyintézés is biztosított. A szükséges átállás költségei pedig több milliárd forintba rúgnak.”10 A fentiek miatt Balsai végkövetkeztetése szerint az Alkotmánybíróság akkor járna el helyesen, ha az alkotmányosság követelményei mellett fokozott figyelemmel lenne a parlament munkaterhére, illetve a költségvetés teherbíró képességére, mert „ezeknek a szempontoknak az előtérbe kerülése nagymértékben segítené a Kormány és az Országgyűlés munkáját.” Bár Balsai véleményét kormánytagként a kormány érdekében fogalmazta meg több mint két év-tizeddel ezelőtt, ez sem menti azt, hogy álláspontja lényegében az alkotmánybíráskodás félreértéséről árulkodik. Az Alkotmánybíróságnak a kormányzat ellensúlyaként kell működnie, minden körülmények között kikényszerítve az alkotmányosság helyreállítását, az alapjogok érvényesülését. Ezekkel a célokkal pedig semmilyen körülmények között nem versenghetnek a kormányzati hatékonyság, a munkateher vagy a költségvetés szempontjai. A képet tovább árnyalja, hogy Balsai húsz évig fennálló, folyamatos képviselői megbízatása folytán a rendszerváltást követően elfogadott valamennyi törvény megalkotásában részt vett, ezek közül számos törvény kezdeményezője volt. Ez egyrésztől összeférhetetlenségi probléma, mivel alkotmánybíróként igen gyakran olyan jogszabályok alkotmányosságát illetően kell állást foglalnia, amelyek megalkotásában maga is tevékeny szerepet vállalt, témánk szempontjából ugyanakkor jelentősebb, hogy a nevéhez fűződő törvények némelyike mélyebb betekintést enged felfogására az alkotmánybíráskodás szerepét illetően. Többek között Balsai kezdeményezte azt az alkotmány- és törvénymódosítást, amely a visszamenőlegesen kivetett 98%-os különadó alkotmányellenességét kimondó AB határozatra adott válaszként kizárta a testület normakontroll-hatáskörét az adókat és a költségvetést érintő tárgykörökben, egyértelmű üzenetként hozva az AB tudomására, hogy

a kétharmados kormánytöbbséghez képest hol a helye az államszervezetben.

Balsai volt az egyik szerzője az Alkotmánybíróság hatáskörét szűkítő, az adójogszabályokat a normakontroll köréből kivonó őszi alkotmány- és törvénymódosításnak is, amit a kritikusok az Orbán-kormány eddigi legsúlyosabb jogállamellenes intézkedésének tartanak. Balsai alkotmánybírói jelölésének a pikantériája, hogy (két társával) ő jegyezte a 98 százalékos különadóról szóló első törvényjavaslatot is, amit az Alkotmánybíróság azon melegében el is kaszált. Egyedüli betervezője a semmisségi törvénynek, ami lényegében a rendőrök megbízhatatlanságát deklarálva semmisítette meg a 2006 őszi tömegoszlatások nyomán született ítéletek közül azokat, amelyek kizárólag rendőri tanúvallomásokon alapulnak. Balsai volt az egyik szerzője az Alkotmánybíróság hatáskörét szűkítő, az adójogszabályokat a normakontroll köréből kivonó tavaly őszi alkotmány- és törvénymódosításnak. Két társával ő jegyezte a 98 százalékos különadóról szóló első törvényjavaslatot is, amit az Alkotmánybíróság azonnal alkotmányellenesnek.

Ez az ember írta alá az ALKOTMÁNYÜGYI BIZOTTSÁG elnökeként a Be. módosításokat, ő adta a nevét a különadóhoz, a semmisségi törvényhez, salátatörvényhez pl. országgyűlési képviselői jogállása.

Mindezek kapcsán merül fel az a kérdés: mennyire volt képes, ha egyáltalán képes volt Balsai alkotmánybíró szakítani Balsai politikus húsz év alatt rögzült szerepfelfogásával.

Mindez egyértelműen alátámasztja, hogy Balsai István tökéletesen alkalmatlan szakmai alapon működő alkotmánybírónak. Ezért teljes joggal zární Balsai Istvánt az eljárásból. Balsai István egyszerűen nem méltó arra, hogy az Alkotmánybíróság bíróját legyen. Távoznia kell.

Dienes-Oehm Egon alkotmánybíróként jegyzett határozataiban néhol elszakad a létező alaptörvénytől, és előre feltételez a kormány részéről egy alkotmányozói szándékot, majd e szerint ítélt. Ugyancsak a kormányzati elvárásoknak megfelelően. Dienes-Oehm Egon képes elszakadni az alkotmányos valóságtól és a politikai teóriák mezejére téved, amelyben megfordítja az alkotmánybíráskodás koncepcióját. Nem az Alkotmányhoz viszonyítja a támadott jogkérdést, hanem a jogkérdést akarja az alkotmánnyal igazolni.

A közjogi tárgyú kérdésekben rendre az öt megválasztó kétharmados kormánytöbbség pártján áll, az alapjogok védelme helyett pedig rendre azok szélesebb korlátozhatósága mellett tör lándzsát – véleményét azonban alig támasztja alá megfelelő alkotmányossági érveléssel. Dienes-Oehm Egon pl. az alkotmányozó olyan diszkrecionális jogának tekinti annak szabad megválasztását, hogy milyen formában és szerkezetben hozza létre az alkotmányt, hogy ennek megfelelően – szerinte – nem lehet a törvényalkotón számon kérni azt sem, hogy inkorporáció nélkül alkotta meg az átmeneti rendelkezéseket. Dienes-Oehm Egon tehát az alkotmányozói akaratra mint kizárólagos viszonyítási pontra tekint. És ezáltal a hatalom kontrollálhatatlansága mellett száll síkra. Vagyis ezáltal Dienes-Oehm azt mondja ki, hogy a törvényalkotóra semmilyen tekintetben nem vonatkoznak az alkotmányos korlátok. Dienes-Oehm Egon pl. a bírói nyugdíjkorhatár leszállításának kérdését eldöntő 33/2012. sz. határozathoz fűzött különvéleményében is látszólag csak az alkotmányozói szándékot fogadja el legitim

alkotmányértelmezési szempontként, minden más megközelítést alaptól elutasít.

Dienes-Oehm Egon alkotmánybíró ítéleteinek mércéje nem egy jól leírható elképzelés az alkotmányosságról, az alapjogokról vagy az alkotmánybíráskodás feladatáról. Ha lenne ilyen, akkor lehetne egyetérteni vagy vitatkozni vele – de sajnos nem ez a helyzet. Az alkotmányos minimum követelményét sem tartja szem előtt, hogy az alacsonyabb rendű jogszabályok tartalma nem lehet perdöntő (különbség van az alkotmányozó és a törvény-hozó szándéka között, és az alkotmánybírói döntések mércéje az utóbbi), vagy hogy a jövőbeli jogalkotói szándékokra való következtetés illegitim. Az alapjogok alapvető jellegét, korlátozhatóságuk szigorú tesztjét is rendre figyelmen kívül hagyja, a szabadságjog gyakorlásának természetével pedig félreérti és félremagyarázza. Alkotmánybírói feladatának láthatóan egyedül azt tekinti, hogy a kormányzat aktuális – esetenként jövőbeli – szándékait, érdekeit érvényesítse. Alkotmánybírói ténykedését tehát nem az elvek egy koherens – indokolható – készlete vezérli, hanem inkább a jogalkotó és az alkotmányozó jövőbeli szándékaira vonatkozó intuíciói. A megválasztáshoz fűzött kormányzati reményeket tehát maradéktalanul beváltja.

Erre kiváló példa pl. a közéleti szereplők bírálhatóságának szigorításáról szóló kérdésben kifejtett álláspontja. Azt írja: **A szólás- és sajtószabadság jogával való visszaélés tömegessé válása alkalmas a köznyugalom megzavarására.** Tehát azontúl, hogy gyakorlatilag egyenlőségjelet tesz a sajtószabadság és a köznyugalom közé, nem a sajtószabadság alkotmányos jogát védi, hanem megfordítja a kérdést és a köznyugalmat kívánja igazolni azzal, hogy – szerinte – miért alkotmányellenes (az egyébként alkotmányos alapjognak minősülő) sajtószabadság. Úgy néz ki, Dienes-Oehm Egonnak is vissza kellene adnia a jogi diplomáját, mert teljességgel érdemtelen rá. Dienes-Oehm Egon is szabályosan megcsúfolja az Alkotmányt, az alkotmányos értékeket, valamint kiforgatja őket a belsejükből.

Juhász Imrét – túl azon, hogy tökéletesen kiszolgálja a kormányt - azért is kérem és kezdeményezem kizárni az eljárásból, mivel Juhász Imre hajlamos félretenni az alkotmányossági érveket határozataiban, a megváltozott történelmi körülményekre tekintettel.

Amikor Juhász Imrét megválasztották, akkor – a hivatalos jegyzőkönyv szerint - mindössze 8 perc kellett ahhoz, hogy 10 igen szavazattal, egyhangúlag Juhász megválasztását javasolják az Országgyűlésnek. Ebbe belefért a jelölt fideszes méltatása, hogy "fantasztikus" szakmai életútja mellett négy gyereke is van.

Az Alkotmánybíróság lepusztulásának legújabb jele, hogy belőle alkotmánybíró lehetett. Ahhoz is több mint 20 év kellett, hogy megszerezze a doktori fokozatot. A publikációinak száma alig két tucat, bármelyik komolyabb egyetemi kutató három év alatt ír ennyit. Évente legalább hat komolyabb publikációt illene összehozni, de a Juhászt meghallgató alkotmányügyi bizottság fideszes alelnöke, Papcsák Ferenc a jegyzőkönyv szerint elképesztő módon külön kiemelte, hogy szakmai publikációs jegyzéke is alkalmassá teszi a posztra. Publikációs jegyzék alapján valakit alkalmasnak találni és megválasztani? Hát

ennek köze nincs az alkotmánybírói szakmaisághoz. (A jelöléséhez becsatolt publikációs listában 22 munkát sorolt fel Juhász Imre, míg a nemzeti bibliográfiai adatbázisként működő Magyar Tudományos Művek Tárában feleannyi publikációja található meg.) Juhász Imre egyébként sem alkotmányjogász, sőt még csak nem is alkotmányjoggal, közjoggal foglalkozó jogász, pedig nem véletlenül hívják ezt a testületet alkotmánybírósnak.

Nagy biztonsággal megállapítható, hogy Juhász Imre erőteljes védelmezője a kormányzat érdekeinek az Alkotmánybíróságon belül. Számára a hatalom kontrollálhatósága ismeretlen fogalom. Rendre azokkal a bírakkal együtt szavaz, akiket kizárólag a 2010 óta regnáló parlamenti többség választott meg. A kormány érdekei iránti, és az alkotmányossággal szembeni elfogultságai világosan kirajzolódnak a vizsgált határozatokhoz fűzött különvéleményeiből. Ebben a tekintetben a legfontosabb az a részletesen kifejtett hibás felfogás, miszerint az alkotmányos elvek, jogok, értékek tartalmát konkretizáló jogszabályhelyek kényszerítő erővel töltik meg tartalommal a szóban forgó elveket, jogokat, értékeket. Kizártnak tartjuk, hogy e felfogás inkoharenciájával Juhász bíró ne lenne tisztában – ragaszkodását e felfogásnak annak a számlájára írhatjuk, hogy a feltétlen autoritást tulajdonít az őt is megválasztó parlamenti kétharmadnak. Kíváncsi lennék, hogyan ítélné akkor, ha megváltoznának az erőviszonyok a törvényhozásban.

Juhász Imrének nincs helye az Alkotmánybíróságban.

Pokol Bélát azért kérem kizárni a jelen eljárásból, mivel egyrészt rasszista, másrészt tagadja az alkotmányt és az alkotmányjogot, harmadrészt az alkotmányossági kontrollt alárendeli azon Országgyűlésnek, amelyikkel szemben éppen hogy a kontrollt kellene alkalmazni. Pokol Béla – legalábbis korábbi nyilatkozata szerint – egyetért a hatalomkoncentrációval és az Alkotmánybíróság jogkörének szűkítésével is. Pokol Béla egyaránt tagadja az egyenlő bánásmód tiszteletét, a hatalommegosztást, a teljes hatáskörrel rendelkező Alkotmánybíróság szükségességét. És egy ilyen ember lehet alkotmánybíró?

A Magyar Helsinki Bizottság nyílt levélben kérte az országgyűlési képviselőket, hogy ne járuljanak szavazatukkal Pokol Béla alkotmánybíróvá választásához. A jogvédő szervezet idézi Pokol Béla egyik korábbi írását, amelynek alapján a Pokol Béla elfogadhatónak tartja az olyan hátrányos megkülönböztetést, amely pusztán az érintett etnikai hovatartozásán alapul, ami az egyenlő emberi méltóság megtagadását jelenti.

A Magyar Helsinki Bizottság álláspontja szerint, aki nem hisz az egyenlő emberi méltóságban, nem méltó arra, hogy egy demokratikus állam alkotmánybíróságának tagja legyen. Levelükben idézik Orbán Viktor miniszterelnököt, aki korábbi beszédében elfogadhatatlannak tartotta az egyenlő emberi méltóság követelményének megsértését.

Pokol Béla azt írja egy 2010. augusztus 17-iki cikkében, hogy függesszék fel az egyenlő bánásmódról szóló törvény hatályát a magánszemélyek (pl. étteremtulajdonosok) vonatkozásában, "ha az adott településen az előzetes tapasztalatok alapján a közvéleményben meghatározott nemzeti vagy etnikai kisebbséghez tartozók esetében fokozott bűnelkövetés valószínűsége vált bevetté [...]. Az Egyenlő Bánásmód Hatóságnak az etnikai kisebbséghez tartozás esetén a panaszok elbírálásánál mindig az érintett település közvéleményének előzetes tapasztalataiból kell kiindulnia."

Ha tehát, írja a bizottság, egy település közvéleményében (hogy ez pontosan kinek a véleményét jelenti, azt Pokol Béla nem fejtí ki) az a benyomás alakul ki, hogy a romák nagy számban követnek el bűncselekményeket, akkor például a településen működő étteremben ezen az alapon jogszerűen kitiltható minden roma a saját egyéni magatartására való tekintet nélkül.

A javaslat tehát ezeket az embereket pusztán az etnikai hovatartozásuk alapján kizárná abból a megkülönböztetés elleni védelemből, amely mindenki mást törvény szerint megillet, Pokol Béla tehát nem másra tesz javaslatot, mint az emberek közötti, nyíltan etnikai alapú különbségtételnek, azaz az egyenlő emberi méltóság megtagadásának törvénybe foglalására. Pokol Béla korábbi írásai, cikkei, publikációi, véleményei alapján

- Helytelennek tartja a jogállami korlátok létét, azt összeegyeztethetetlennek gondolja a demokráciával
- Helyesnek tartja a hatalomegység elvét és helytelennek hatalommegosztás tanát. (Én jegyzem meg: az előzőn alapult a sztálini alkotmány.)
- Helyesnek tartja az alkotmánybíróság hatáskörének korlátozását.
- Helyesnek tartja az ombudsmani jogvédelem gyengítését.
- Helyesnek tartja a bírói szervezetrendszer minisztériumi igazgatás alá helyezését, a bírói öngazgatás felszámolását.
- A sarkalatos törvényeket nem szabad felülvizsgálnia az Alkotmánybíróságnak
- Az egyenlő bánásmód követelménye és a kollektív megbélyegzés tilalma nem érvényes erkölcsi elv magánszemélyek közötti viszonyban, így a diszkrimináció tilalmát sem tartja helyesnek e körben.

Az alkotmánybíróságot Pokol Béla már 1990-ben kritizálta, amiért a testület alkotmányellenesnek nyilvánította és törölte a Btk.-ból a halálbüntetést. Érvelésének alapja az, hogy az alkotmány betűje nem tiltja a halálbüntetést, az élethez és az emberi méltósághoz fűződő alapjog kiterjesztő értelmezése pedig olyan aktivizmus, ami a parlamentarizmus alapjait kezdi ki, mert a társadalmat érintő fontosabb döntések súlyát a parlamenttől az AB-hez helyezi át.

- Tessék mondani, ilyen ember hogyan lehet alkotmánybíró? Gyakorlatilag mindent támad és elutasít, ami alkotmányos és emberi jog. Holott éppenhogy ezeket védenie kellene. Pokol Béla a törvényalkotás kontrolljaként működő alkotmánybíráskodást alárendelné a törvényalkotásnak. Pokol Béla eddigi korábbi szakmai munkássága az Alkotmánybíróság, az alkotmánybíráskodás lényegét tagadja, egy nemzeti kollektivista alkotmányértelmezés jelenik meg munkájában. Vagyis Pokol Béla a hatalom kontrollja helyett annak kiszolgálója lenne. Hát ennek az embernek semmi keresnivalója sincs az Alkotmánybíróságon.

***Salamon László** azért is alkalmatlan alkotmánybírónak, ezért is indokolt a kizárása, mivel számára a parlament szuverenitása mindenek felett áll. Parlamenti képviselőként 2010 óta 11 alkalommal járult hozzá igen szavazatával az 1989-1990-es alkotmány módosításához, majd két alkalommal is támogatta a fidesz alaptörvény álnévű politikai fércművének a módosítását is.*

*Nemcsak az alkotmány átírásához járult hozzá, hanem megszavazta azokat a törvényeket is, melyeket a házszabály figyelmen kívül hagyásával, az utolsó pillanatban beadott módosítókkal egészített ki a Fidesz. Pedig **2002 és 2006 között ellenzéki politikusként gyakran felemelte a szavát, ha sérült a házszabály: 2004-ben azt mondta, a képviselői felszólalások, interpellációk korlátozása sérti az parlament alapszabályát.** Igaz, 1998 és 2002 között az ügyrendi bizottság elnökeként még támogatta a három hetenkénti ülésezést, amely révén az ellenzéki képviselők ritkábban szólalhattak fel az Országgyűlésben.*

1997-ben még úgy vélte, „vészhelyzet” állna elő, ha a kétharmaddal bíró MSZP és az SZDSZ megszegné azt az 1995-ben tett ígéretét, hogy az ellenzék jóváhagyása nélkül nem módosítja az 1989-es alkotmányt. A Magyar Nemzetnek akkor azt mondta: nem engedhető meg, hogy „az ország közjogi berendezkedésének alakulása kizárólag a kormányzó pártok megállapodásától függjön”, amelyek „bármikor a saját akaratunknak megfelelően változtathatnák meg” az alaptörvényt. És amikor a fidesz hatalomra került, már azt nyilatkozta: „a kétharmados többség kétségtelenül közjogi biztosíték arra, hogy az alkotmányos akarat megtestesüljön”. Ekkor már nem okozott neki sem lelkiismereti kérdést, sem alkotmányossági aggályt, hogy kizárólag a kormányzó pártoktól függjön az ország közjogi berendezkedése.

A megválasztás körülményei is paródiába illő meghallgatással történtek. Már a második Orbán-kormány is – Salamon László támogatásával és szavazatával - a kétharmadra hivatkozva azt a megoldást választotta, hogy nem egyeztetett az új alkotmánybíró-jelöltek személyéről. Megváltoztatták a jelölés szabályait, de az erre a célra felállt kilenc tagú eseti bizottság összetétele olyan volt, hogy itt is megvolt a kormánypárti kétharmad, miközben a jelöltséghez öt igen kell – magyarul a fidesz-konglomerátumnak minden eszköze megvolt arra, hogy az ellenzéki jelöltre (ha egyáltalán állítottak volna ilyent) még csak szavaznia se kelljen a parlamentnek – mert elbukik már korábban.

És Salamon László 1997-ben még úgy vélte, ezzel a jelölési módszerrel az Alkotmánybíróság „fokozatosan a kormánykoalíció eszközévé válna”, 2010-ben már támogatta ennek a rendszernek a bevezetését. Így Salamon László is megszavazta azt a törvényjavaslatot, mely a jelölő bizottságban is garantálta a fidesz többségét. Azóta nem is választottak meg egyetlen ellenzéki alkotmánybíró-jelöltet sem.

Salamon László még 1997-ben nyilatkozta: Komikussá válna a jogállamiság, ha a többség törvényhozó tevékenységének ellenőrzésére hivatott Alkotmánybíróság tagjait kizárólag e többség határozhatná meg. Míg ezzel szemben a jelenlegi fidesz-érában már nem vált számára komikussá a jogállamiság. Le is bontották szépen, többek között Salamon László hathatós támogatásával és szavazataival. És felépítettek egy diktatúrát. Na egy ilyen ember ne alkotmánybíráskodjon.

Salamon Lászlóra is jellemző a kettős mérce. Ugyanazt a jogkérdést annak függvényében ítéli meg eltérően és ellentétesen, attól függően, hogy a politikai értéktelen rendje adott esetben éppen hatalmi, avagy ellenzéki oldalon áll. Mindig úgy, ahogy éppen a számára kedvenc politikai oldalnak mi az éppen aktuálpolitikai érdeke. Salamon László jogi véleménye is előszeretettel forog aszerint, hogy éppen mi áll érdekében a pártjának, mostanság a fidesznek a hátán a szatellitpárttal. Aztán Salamon László hétfőn levezette az Országgyűlés alkotmányügyi bizottságának ülését, majd aznap este már fel is esküszik mint alkotmánybíró.

Salamon Lászlónak alkotmánybíróvá választása előtt komolyan vehető, jelentős tudományos pályafutása nem volt. Igaz, azóta sincs. És aki mellett jelölői szempontból egyedül Orbán Viktorhoz való törhetetlen és elvakult lojalitása szólt. Talán ezért sem véletlen, hogy pl. arra a kérdésre, hogy hogyan viszonyul majd azokhoz az Alkotmánybíróság elé kerülő törvényekről, amelyeket maga is megszavazott az Országgyűlésben, azt mondta: a törvény előírásainak és az Alkotmánybíróság ügyrendi rendelkezéseinek megfelelően fog eljárni.

Tehát a törvény előírásainak megfelelően fog eljárni. És nem az Alkotmány alapján. Az Alkotmányt egy szóval sem említette, pedig annak kellene lennie számára is az etalonnak. De ezek szerint nem.

Salamon László tizennyolc évvel ezelőtt még így beszélt, mint ellenzéki képviselő: „Megelégedéssel nyugtázzuk azt is, hogy az új Hárszabály közös, hatpárti előterjesztésben képezi az Országgyűlés előtt megvitatás és megalkotás tárgyát” – mondta 1994. augusztus 30-án a Hárszabály vitájában.

Ezt az tette lehetővé, hogy a kormánypártok eredetileg javasolt és az ellenzék által joggal kifogásolt elképzeléseivel szemben sikerült valamennyi parlamenti pártnak az általuk lényegesnek ítélt kérdésekben olyan mértékben megegyezésre jutni, hogy az lehetővé tette kormánypárti és ellenzéki pozícióra tekintet nélkül a Hárszabály-javaslat szerzőségének közös vállalását. Ezt nemcsak önmagáért a tényért tartom üdvözlendőnek, hanem azért is, mert amíg a közelmúlt történései sorában az ellenzéknek nem egy ügyben azt kellett megélnie, hogy az arra vonatkozó ígéretekkel ellentétben véleményünket egyáltalán nem kéri ki és szerepünket pusztán formalitásnak tekintve az országot és az ellenzékét alapvetően lényeges kérdésekben kész helyzet elé állítják, addig a jelen esetben az események menete nem így alakult.

A Hárszabály ügyében ez idő szerint nem a 72 százalékos többségre alapított túlhatalom határozta meg – az ellenzék ellenére és kirekesztésével – a dolgok menetét, hanem eme alkotmányos jellegű jogalkotási lépésben a konszenzusos, konstruktív alkotó munka vált irányadóvá. Bízunk abban, hogy ez a hozzáállás a kormánypártok részéről nem marad elszigetelt jelenség – fogalmazott akkoriban Salamon László. És ahogy elnézem a fidesz utóbbi hat évi alkotmányozási ténykedését, ami ellen Salamon Lászlónak egy rossz szava sem volt, erősen gyanítom, hogy az akkori Salamon László és ez a mai (hogy finoman fogalmazzak) igencsak szembekerülnének egymással.

Mert Salamon Lászlónak a konszenzus, a pártközi kompromisszum a mindene. Keményen ostromozta a kétharmados Horn–Kuncze-koalíciót, mikor (idézem Salamon Lászlót):..., „a közelmúlt történései sorában az ellenzéknek nem egy ügyben azt kellett megélnie, hogy az arra vonatkozó ígéretekkel ellentétben véleményünket egyáltalán nem kéri ki és szerepünket pusztán formalitásnak tekintve az országot és az ellenzékét alapvetően lényeges kérdésekben kész helyzet elé állítják”....

Mindezek tükrében különösen érdekes, hogy pontosan ez történik, csak sokkal brutálisabb módon, mióta a fidesz restaurálta a diktatúrát és Salamon Lászlónak már egy szava sem volt mindezek ellen. Csak addig voltak neki fontosak a jogszerűségek, a jogállami eszközök, amíg a pártja ellenzékben volt.

Salamon Lászlónak, mint a konszenzus nagy hívének, az ellenzéki jogok nagy barátjának, csak addig voltak fontosak ezek, amíg a kormánypárti túlhatalmat az ő rovására gyakorolták. Mindjárt megenyhült viszont az elvi szigora, amint ezeket (kvázi) ő érvényesíthette mások rovására. És sokkal inkább tette ezt az ő pártja, mint a korábbi alkotmányozók. Csak összehasonlításképpen: az 1994-98 közötti kétharmad nem íratott magának szocialista zsebalkotmányt, az akkori Alkotmányba se nyúlt bele ilyen durván és ilyen nagy mértékben. Nem korlátozta az alkotmánybíráóság hatáskörét s ilyen mértékű személyi átalakítást sem hajtott végre benne. Mindez csak igazolja Salamon László kétszínűségét és az általa alkalmazott kettős mércét. Ami megerősíti, igazolja és alátámasztja, hogy ő sem való az Alkotmánybíráóságba, ezért az ő kizárása is teljes mértékben indokolt.

Szívós Mária munkásságában pedig nem nagyon lehet alkotmányjogi szempontokat felfedezni, sokkal inkább érződik az, hogy meg kívánt felelni annak a ráosztott szerepnek, melyre kiválasztották. És tökéletesen fel is találja a fidesz szája íze szerinti kívánalmakat. Balsai Istvánnal karonöltve pl. azt fogalmazta meg, hogyan lehet börtönnel szankcionálni a hajléktalan embereket, pusztán a hajléktalanságuk okán.

„Külön ki kell emelni, hogy a szóban forgó szabályozás (annak ellenére, hogy büntetőjogi jellegű) végső soron a hajléktalanok evidens érdekeit szolgálja, az ő méltóságukat védi. Kifejezetten visszásnak tartom a határozat e körben alkalmazott érvelését, amely szerint az

emberi méltósággal (az abból folyó cselekvési szabadsággal) összeegyeztethetetlen az, ha az állam az érintett személyi kört a szociális szolgáltatások igénybevételére kényszeríti. Elveim és szilárd jogi meggyőződésem szerint nem sérti (nem sértheti) az emberi méltóságot egy olyan szabályozás (legyen az akár büntető jellegű szankciókkal fenyegető törvény), amely alkalmas lehet arra, hogy az embert az emberhez méltóbb életkörülményeket lehetővé tevő eszközök igénybevételére rávegye, hovatovább az egészséget, végső soron az életet veszélyeztető életmód felől a mind fizikálisan, mind mentális értelemben egészségesebb lét felé terelje.”

Vagyis Szívós Mária az emberi méltósággal összeegyeztethetőnek tartja, hogy valakit önmagában büntetőjog eszközeivel szankcionáljanak – talán épp az állam rendszerének felróható okból – nincs hol laknia. És mivel az állam idézhette elő az ő hajléktalanságát, ezért az állam bűnéért a hajléktalan ember bűnhődjön. Hát nagyon szépen vagyunk. És Szívós Mária is ezzel az eltorzult értéktelen renddel alkotmánybíró. Ami gyakorlatilag nem más, mint az Alkotmánybíróság jogintézményének a megcsúfolása.

Varga Zs. András sem lehet alkotmánybíró, ezen felül nem járhat el semmilyen ügyben, beleértve ezt az általam benyújtott jelenlegit is. Ugyanis Varga Zs. András dékáni tisztsége összeférhetetlen alkotmánybírói tisztségével.

187/2010. (XI. 12.) AB határozat

Az Alkotmánybíróság értelmezte az Abtv.9.§.(1) bekezdésébe foglalt összeférhetlenségi szabályt és megállapította, hogy – a tanszékvezetői megbízatás kivételével – a kérdésben megfogalmazott felsőoktatási tevékenységhez kapcsolódó (rektori, rektor helyettesi, dékáni, dékán-helyettesi) megbízatások összeférhetetlenek az alkotmánybírói tisztséggel. [3/2007. (II. 20.) Tü. határozat]

Varga Zs. András – mint ismert - bejelentette az Ab teljes ülésének, hogy a PPKE rektora mentesítette őt a dékáni tisztséghez kapcsolódó gazdálkodási és munkáltatói feladatok ellátása alól, s a rektor döntése alapján ezeket a feladatokat „önállóan, teljes felelősséggel a kar más vezetője látja el”. Lenkovics Barnabás korábbi elnök közlése szerint Varga Zs. azt is bejelentette, hogy erre tekintettel dékáni pótlékban nem részesül, anyagi ellátást e tisztségéért egyáltalán nem kap, az erről szóló rektori levelet pedig az Ab teljes ülésének bemutatta. Sőt, még arról is tájékoztatta az Ab-t, hogy „a dékáni tisztséget e csökkentett feladatkörrel is csak az új dékán megválasztásáig látja el”. Az Ab teljes ülése ezek alapján döntött úgy, hogy a dékáni tisztség ellátása nem akadályozza Varga Zs. alkotmánybírói munkáját, s ezért összeférhetlenségi eljárást sem indított.

Kérdés, hogy az Ab ezen álláspontja felülírhatja-e a 2007-es Ab-határozatot. Hiszen a 3/2007. Ab-határozat egyértelmű, és nem sorol fel kivételeket a rektori és a dékáni tisztség összeférhetlensége kapcsán. Ugyanakkor nem ismer olyant, hogy csökkentett feladatkörű dékán.

Mindezen kifejtett érvek és szempontok alapján a nevezett személyeknek semmi keresnivalójuk az Alkotmánybíróság testületében, különösen, hogy nem alkotmányjogot alkalmaznak, hanem a fidesz diktatúra politikai érdekeit valósítják meg, amivel (minden egyes határozatukkal csak ráerősítve) szabályosan megtagadják az alkotmányos jogállamot. Már önmagában ezért valamennyiüktől vissza kellene vonni a jogi diplomájukat is, mert teljes mértékben érdemtelenek rá.

A hatalmi ágak elválasztásának az az alkotmányos funkciója, hogy lehetőség szerint megelőzze, megakadályozza a hatalom torzulásait, az államhatalom monopolizálását, általában véve a diktatórikus, ellenőrizetlen hatalomgyakorlást. Ebben a keretben felértékelődik az alkotmány-

bíráskodás és a bírósági tevékenység az állam és a polgárok közötti jogvitákban. A bírói hatalom a törvényalkotás keretei között működik, az alkotmányosan megalkotott jogszabályok a bírói hatalom korlátjaként is felfoghatók. Maga az alkotmány az alkotmányvédelem korlátjaként értelmezhető, a parlament – az emberi és állampolgári jogok, valamint az általánosan elfogadott nemzetközi jog korlátai között – az AB-nek is korlátokat állít magával az alkotmányozással.

Ezekben a rendszerekben az alkotmánybírói hatalom fő megnyilvánulását jelentő ítélkezési tevékenységbe történő bármely külső beavatkozás sokkal súlyosabb fenyegetést jelent az alkotmányos berendezkedésre, mint a bírói hatalom esetleges túlsúlya. Ezért az alkotmányos biztosítékoknak alapvetően arra kell vonatkozniuk, hogy az Alkotmánybíróság és a másik hatalmi ág – a kormány – között ne jöjjön létre olyan politikailag meghatározott függés, mint a parlament és a kormány között. Sajnálatos módon azonban ahelyett, hogy ez a függetlenség erősödött volna, 2010 óta fokozatosan (mára teljesen) erős politikai függés jött létre. Ezt igazolja és erősíti pl. Balsai István és Salamon László személye és az Alkotmánybíróság testületébe való beillesztésük. Nem véletlenül ragaszkodom a kizárásukhoz. Sőt! Igazából nekik a testületből is távoznuk kellene. A többi megjelölt személlyel egyetemben. Ugyanis mindannyian aktívan közreműködnek és közreműködtek abban, hogy a hatalommegosztás helyett polgárjogot nyerhessen a hatalomcentralizáció.

Maga az AB fokról-fokra bontotta ki a hatalommegosztás rendszerét, és értelmezte az egyes hatalmi ágak egymáshoz való viszonyát, egymásra reflektáltságuk alkotmányos határait és imperatívuszait. AB kimondta, hogy a hazai jogállam a hatalommegosztás elvére épül, ami a jogállam elválaszthatatlan része. Egy 1990-ben meghozott határozatban megfogalmazódik, hogy az alkotmány egyes rendelkezéseinek értelmezésénél „messzemenően figyelembe kell venni a hatalmi ágak megosztásának elvét, amely a magyar államszervezet legfontosabb szervezeti és működési alapelve”. [31/1990. (XII. 18.) AB határozat] Ezt az AB egy későbbi határozatával megerősítette, azzal a következtetéssel, hogy magának az AB-nek a hatáskörét is, és ezáltal döntési kompetenciájának határait is e hatalommegosztási keretek között kell megvonni, ami azt jelenti, hogy „az Alkotmánybíróság hivatkozott hatáskörét megszorítóan kell értelmezni”. Viszont a jelenlegi alkotmánybírói talárba öltöztetett fideszes pártkatonák az Alkotmánybíróság hatáskörét kiterjesztették oly módon, hogy az Alkotmánybíróság intézményrendszerének kontroll szerepét gyakorlatilag teljesen lebontották és felépítették helyette a tökéletes vazallusi rendszert. Vagyis az Alkotmánybíróság a hatalom kontrollja helyett immár a teljes kiszolgálójává vált. És most olyan személyek tündökölnek alkotmánybírói talárban, akik korábban szembementek azzal az alkotmányos értékrenddel, amelyet most meg kellene jeleníteniük.

A társadalom általi demokratikus ellenőrzés fokozatosan megszűnt, nagyban köszönhetően az Alkotmánybíróság szakmaiságának kiiktatása miatt és helyébe lépett a kontroll nélküli túlbiztosított kormányzás. Aminek eltorzulását ez a jelenlegi Alkotmánybíróság – ami már legfeljebb csak a nevében az, ami – csak még tovább deformálta a fidesz érdekeinek megfelelő döntéshozatali mechanizmusával. És mindennek következtében történhetett meg az, hogy a demokratizmus jegyeinek megszüntetése miatt a jelenleg felépített rendszer, demokratikus hagyományokat nélkülöző modellként, immár szükséges és megfelelő garanciák oda vezetett, hogy autokratikus rezsim alakult ki, amelynek alkotmányos garanciák nélküli fenntartásához aktívan asszisztált ez a jelenlegi (összetételű) Alkotmánybíróság.

A rendszerváltás átmeneti Alkotmánya – alkotmányos keretek és szabályok között – a fékek és ellensúlyok sajátos szerkezetét hozta létre, amely az Alkotmánybíróság által védett volt az állam esetleges túlhatalmi és túlburjánzó működésével szemben. A jogállamnak nélkülözhetetlen része az egyes hatalmi ágak elválasztása, valamint kölcsönös együttműködésük és ellenőrzésük intézményes rendszere: A jelenlegi Alkotmánybíróság ezt a már működőképes rendszert, teljesen felszámolta.

Alkotmányos keretek között az Alkotmánybíróság alkotmányvédelmi funkciója jogállami keretek között nem üresíthető ki, és alkotmányos úton ki sem iktatható. A jelenlegi diktatúra viszont pontosan ezt tette, elvonva az Alkotmánybíróság hatáskörét. És az Alkotmánybíróság ez ellen nem lépett fel, holott nemcsak joga, de egyben kötelessége is lett volna. Az Alkotmánybíróságnak nem csak az Alkotmány szövegét, de annak szellemiségét is védenie kell. Az Alkotmánybíróságnak az alkotmányvédelmi funkciója keretében az alkotmányos jogok védelme szabályozásának megfosztása miatt akkor is fel kellett volna lépnie, ha azokat az alkotmányozó hatalom – visszaélve hatalmi helyzetével – éppen az Alkotmány korlátozásával ért el, alkotott meg.

Mindezt azért tartottam szükségesnek ilyen részletesen kifejteni, mert mindezzel azt is bizonyítani szeretném, hogy ez a jelenlegi (összetételű) Alkotmánybíróság mind egyénileg, mind pedig testületi szinten tökéletesen alkalmatlan arra, hogy – szigorúan alkotmányjogi alapokon – szakmailag az Alkotmánybíróság intézményrendszerének megfelelően és ennek megfelelően hozza meg döntéseit. Mióta csak a fideszes pártkatonák és komisszárok vannak alkotmánybírói talárban, azóta gyakorlatilag egyik döntésük sincs mégcsak köszönőviszonyban sem az Alkotmánnyal és az alkotmányjoggal. Tökéletesen kiszolgálják ennek a diktátor focistaimádónak az agymenéseit, amely az alkotmányjogot is szabályosan tagadja és szemközt köpi. Ez a jelenlegi Alkotmánybíróság egyszerűen méltatlan az Alkotmánybíróság elnevezésre és minden döntésével csak újabb szégyent hoz az alkotmányjog szakmaiságára. Mindezek tükrében az esélyét sem látom annak, hogy mindazt, amit ebben a beadványomban kifejtetek, azt alkotmányjogi szempontból egyáltalán megértik. Az alkotmányos jogállam helyett maradéktalanul kiszolgálják ezt a jelenlegi despota és autokrata diktatúrát. Ezért az lenne a legjobb megoldás, ha valamennyien testületileg felállnának és egyidejűleg beismernék, hogy politikai utasításra és a fidesz elvárásai alapján hozzák meg döntéseiket. Mert az alkotmányjoghoz nyilvánvalóan nem értenek, de az eddigi döntéseik alapján ezek szerint nagy ívben tesznek is az alkotmányosságra.

Az eljárásban irányadó jogszabályi előírások:

A jelenleg is joghatályos (mivel alkotmányos keretek között sosem helyezték hatályon kívül), a **Magyar Köztársaság Alkotmánya**

2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.
(jelen pillanatban Magyarország nem demokratikus és nem is jogállam)

29. § (1) Magyarország államfője a köztársasági elnök, aki kifejezi a nemzet egységét, és **örködik az államszervezet demokratikus működése felett.**

29/B. § (2) Az Országgyűlés a köztársasági elnököt titkos szavazással választja. A szükséghez képest többszöri szavazásnak van helye. **Az első szavazás alapján megválasztott köztársasági elnök az, aki a képviselők kétharmadának szavazatát elnyeri.**

(3) Ha az első szavazás alkalmával ezt a többséget egyik jelölt sem nyeri el, az (1) bekezdésnek megfelelő új ajánlás alapján újból szavazást kell tartani. **A második szavazás alapján való megválasztáshoz ugyancsak a képviselők kétharmadának szavazata szükséges.**

(4) Ha a második szavazás alkalmával egyik jelölt sem nyerte el a megkívánt többséget, harmadszori szavazást kell tartani. Ez alkalommal csak arra a két jelöltre lehet szavazni, akik a második szavazás alkalmával a legtöbb szavazatot kapták. **A harmadik szavazás alapján megválasztott köztársasági elnök az, aki - tekintet nélkül a szavazásban részt vevők számára - a szavazatok többségét elnyerte.**

54. §(1) A Magyar Köztársaságban minden embernek veleszületett joga van az élethez és az emberi méltósághoz, amelyektől senkit nem lehet önkényesen megfosztani.

57. §(5) A Magyar Köztársaságban a törvényben meghatározottak szerint mindenki jogorvoslattal élhet az olyan bírósági, közigazgatási és más hatósági döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

70. § (1) A Magyar Köztársaság területén lakóhellyel rendelkező minden nagykorú magyar állampolgárt megillet az a jog, hogy az országgyűlési képviselők választásán választó és

választható legyen, valamint országos népszavazásban és népi kezdeményezésben részt vegyen.

71. § (1) Az országgyűlési képviselőket, az Európai Parlament képviselőit, a helyi önkormányzati képviselőket, valamint a polgármestert és a fővárosi főpolgármestert a választópolgárok általános és egyenlő választójog alapján, közvetlen és titkos szavazással választják.

1997. évi C. törvény a választási eljárásról

3. § A választási eljárás szabályainak alkalmazása során a választásban érintett résztvevőknek érvényre kell juttatniuk az alábbi alapelveket:

- a) a választás tisztaságának megóvása, a választási csalás megakadályozása,
- b) önkéntes részvétel a jelölésben, a választási kampányban, a szavazásban,
- c) esélyegyenlőség a jelöltek és a jelölő szervezetek között,
- d) jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás,
- e) jogorvoslat lehetősége és pártatlan elbírálása,

1989. évi XXXII. törvény az Alkotmánybíróságról

1. § Az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik:

b) a közjogi szervezetszabályozó eszköz alkotmányellenességének utólagos vizsgálata; (ebbe a körbe tartozik az országgyűlési határozat is)

21. § (2) Az 1. § b) pontja szerinti eljárást bárki indítványozhatja.

5. § (2) Az Országgyűlés az Alkotmánybíróság tagjait kiemelkedő tudású elméleti jogászok (egyetemi tanárok, illetőleg az állam- és jogtudomány doktorai), vagy legalább húsz évi szakmai gyakorlattal rendelkező jogászok közül választja. A szakmai gyakorlatot olyan munkakörben kell letölteni, amelynek ellátásához az állam- és jogtudományi végzettség szükséges.

6. § Az Alkotmánybíróság tagjaira és elnökére az Országgyűlésben képviselettel rendelkező pártok képviselőcsoportjai által jelölt legalább kilenc és legfeljebb tizenöt képviselőből álló jelölő bizottság tesz javaslatot. A bizottságban a képviselőcsoportok legalább egy-egy képviselőjének helyet kell kapnia.

32/A. § (4) Az Alkotmánybíróság eljárását törvényben meghatározott esetekben bárki kezdeményezheti.

48. § (1) Az Alkotmányban biztosított jogainak megsértése miatt alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz az, akinek a jogsérelme az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán következett be, és egyéb jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, illetőleg más jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

(2) Az alkotmányjogi panaszt a jogerős határozat kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

Alkotmánybíróság!

Egy eljárásban, bármely eljárásban – beleértve a választási, a bírósági és az alkotmánybírósági eljárásokat is – alapvető alkotmányos követelmény, hogy az eljárás annak minden szakaszában és minden pontján maradéktalanul jogszerű legyen. Ehhez nem elég az és annyi, hogy az adott, vitás jogkérdést az alkalmazott jogszabályhoz viszonyítjuk és ezen jogszabály alapján elbíráljuk, eldöntjük a vitás jogkérdést. Megkerülhetetlen a jogvita helyes eldöntése szempontjából, hogy az ügyben alkalmazandó jogszabály joghatályos-e, jogszerűen létezik-e? Mint ahogy azt sem lehet megkerülni, hogy az adott jogkérdés eldöntésére jogosult szerv, szervezet, intézmény létezése, működése mögött van-e alkotmányos felhatalmazó norma? Vagyis az adott jogkérdés eldöntésére jogosult szerv – alkotmányjogi szempontból – jogszerűen létezik-e, jogszerűen működik-e? *Nemcsak a jogszabályoknak és az állami szervek működésének kell szigorúan összhangban lenniük az Alkotmánnyal*

A jogállamiság és jogbiztonság elvéből fakadnak az eljárási garanciák. Ezek alapvető jelentőségűek az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága szempontjából. Csak a formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működik alkotmányosan a jogszolgáltatás.

A demokratikus jogállam feltételezi továbbá a demokratikusan elfogadott eljárási szabályokat, illetve az azoknak megfelelő döntéshozatalt. Az alkotmányos demokrácia összetett rendszer, melyben részletes eljárási szabályok rendezik több szerv - olykor folyamatos - együttműködését. A szervek együttműködését, tevékenységük kölcsönös ellenőrzését biztosító szabályok azért jelentősek, mert az eljárás eredményének - a döntésnek - a demokratikus legitimitását az eljárási szabályok megléte, továbbá feltétlen és maradéktalan betartása biztosítja. Az alkotmányos jelentőségű eljárási szabályok megsértése formailag érvénytelen (közjogi érvénytelenség) és illegitim döntést eredményez. Az Alkotmányra visszavezethető eljárási szabályok sérelmével meghozott döntésnek nincs sem alkotmányos legalitása, sem demokratikus legitimitása. (ABH 2003, 647.)

Sem az első fokon eljáró Területi Választási Bizottság, sem pedig a Nemzeti Választási Bizottság nem volt képes, sem alkalmas arra, hogy megállapítsa, hogy az általa alkalmazott törvény joghatályos-e? Ugyanis ha nem joghatályos, akkor nem alkalmazhatják. A joghatályosság elbírálásához pedig megkerülhetetlen szempont, hogy az adott jogszabály jogszerűen létezik-e? Mert ez a jogkérdés alapjaiban befolyásolja azt is, hogy mely szervezet jár el az ügyben döntéshozóként, mint ahogy azt is, hogy mely jogszabályt alkalmaznak a jogkérdés eldöntéséhez.

Ugyanis akár a jogkérdés eldöntésére jogosult szerv létezése és működése aggályos, megkérdőjelezhető, akár a jogkérdés eldöntésére hivatott jogszabály jogszerű létezése kapcsán a legkisebb jogos jogi aggály felmerül, abban az esetben az eljárás jogszerűtlenné válik. Még akkor is, ha önmagában – ismétlem: önmagában – a jogkérdés eldöntése keretében hozott bármilyen döntés az adott norma alapján – esetlegesen önmagában – helytálló. Ha maga az alkalmazott jogszabály nem jogszerű, akkor egy nem jogszerű szabály alapján nem lehet jogszerű döntést hozni. Ezért is az így meghozott döntés – függetlenül annak tartalmától – a jogellenes norma alkalmazása miatt jogsértő. Még akkor is jogsértő a döntés, ha a döntés tartalma esetlegesen önmagában helytálló.

Ugyanez a helyzet akkor is, ha olyan szerv jár el döntéshozóként, amely szerv létezése, működése, eljárása mögött nincs alkotmányos felhatalmazó norma. Enélkül ugyanis az adott szerv eleve nem is járhat el, mivel a működését nem biztosítja alkotmányos keretek között jogszerű norma. És ha nem járhat el, mert erre nincs jogszerű felhatalmazása, akkor a döntése, legyen az önmagában bármilyen jogszerű is, az akkor is jogellenes. Vagyis egy jogszerű döntés – legyen az bármilyen döntés - alapvető feltétele, hogy az eljáró szervek jogszerűen létezzenek, az eljáró szervek jogszerűen működjenek, az eljáró szervek által alkalmazott normák jogszerűen létezzenek.

Jelen pillanatban azonban a választási eljárásokban – legyen az országgyűlési, önkormányzati, vagy éppen Európa parlamenti – ezek a jogi szempontok nem érvényesülnek. A **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenessége miatt ez a törvény egyik választási eljárásban sem alkalmazható. Ezen törvény közjogi alkotmányellenessége miatt Nemzeti Választási Bizottság nevű választási szerv alkotmányosan nem létezik, mivel egy alkotmányosan nem létező törvény alapján ilyen jogintézmény jogszerűen nem is tud felállni. Ezen törvény közjogi alkotmányellenessége miatt a területi választási bizottságok működése mögött sincs alkotmányos felhatalmazó norma, vagyis alkotmányos törvény hiányában az országban egyetlen egy területi választási bizottság sem működhet, nem működik jogszerűen.

A **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény** ugyancsak közjogilag alkotmányellenes, erre tekintettel ez a törvény is a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis. A visszamenőleges hatályú semmisségére tekintettel a bírósági eljárási rendszerben nem léteznek sem járásbíróságok, sem törvényszékek, sem pedig

Kúria. Esetünkben viszont most a Kúria jogi helyzete, státusa a vitatható jogkérdés. De ez egyébként egyértelmű.

Mivel **a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény** alkotmányosan nem létezik, ezért ezen törvény alkotmányos létezése hiányában Kúria néven nem jött létre bírósági jogintézmény. Következésképp a Legfelsőbb Bíróságnak nincs és nem is volt semmilyen alkotmányos felhatalmazása, sem pedig alkotmányos jogosultsága arra, hogy Kúria néven működjön. Mindebből következően a Legfelsőbb Bíróság a hozzá benyújtott jogorvoslati kérelmemet Kúria néven el sem bírálhatta volna, mert Kúria néven nem is létezik. Vagyis, ha mint (alkotmányosan nem létező) Kúriaként hozta meg a jelen alkotmányjogi panasszal támadott határozatot a Legfelsőbb Bíróság, akkor már csak önmagában ezért is semmis ez a döntésük. Amely döntés semmisségét megerősíti az is, hogy ezt a döntésüket a közjogilag alkotmányellenes, ezért alkotmányosan nem létező sem a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény**re alapozva hozták meg.

Ezen felül ma Magyarországon egyetlen egy bírónak sincs alkotmányos keretek között eljárási jogosultsága bíróként eljárni – beleértve a Legfelsőbb Bíróság bírait is – mivel a bírák eljárási jogosultságát és működési jogát (elvileg) szabályozó, **a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény** sem létezik alkotmányosan, mivel ez a törvény is közjogilag alkotmányellenes. Márpedig ahhoz, hogy egy bíró – bármely bíró – bírói minőségében jogszerűen járjon el és működjön, alapvető alkotmányos feltétel és követelmény, hogy az erre felhatalmazást adó és feljogosító törvény alkotmányosan létezzen. De **a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény** alkotmányosan nem létezik, mivel a közjogi alkotmányellenességére tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis, ezért egyetlen egy bíró sem járhat el bíróként, sem pedig bírói tanácsként. Következésképp, minden olyan bírósági döntés, legyen az a döntés bármilyen, valamint függetlenül annak tartalmától, amelyet ezen törvényi égisze alatt működve hoztak, semmis. Szóljon az a döntés bármiről.

És mindezekén túlmenően nem kerülhetem meg azt sem, hogy az alkotmányjogi panasz elbírálására (elvileg) jogosult Alkotmánybíróság sem járhat el Alkotmánybíróságként, mivel az Alkotmánybíróság működése mögött sincs alkotmányos felhatalmazó norma. Ugyanis **az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény** is, a többihez hasonlóan közjogilag alkotmányellenes, erre tekintettel visszamenőleges hatállyal semmis, következésképp ez a törvény sem létezik alkotmányosan. Mindebből az is következik, hogy az Alkotmánybíróság sem jogosult Alkotmánybíróságként eljárni, mivel az Alkotmánybíróság működése mögött sincs alkotmányos felhatalmazó norma.

Márpedig ezen jogelvek alapján – alkotmányos keretek között - a jelen eljárásban vitatható és megkérdőjelezhető a választási szervek létezése és működése, a bíróság és az Alkotmánybíróság létezése, ill. működése. A választási szervek bizottsági tagjai, a bíróság részéről eljáró bírák és az Alkotmánybíróságon alkotmánybírói talárba öltözött magánszemélyek eljárási jogosultsága Ez utóbbiak azért magánszemélyek, mert alkotmánybíróvá válásukhoz nem volt sem a jelölésük, sem a megválasztásuk jogszerű alkotmányjogi szempontból. Ezért az Alkotmánybíróságon jelen pillanatban alkotmányosan megválasztott alkotmánybíró egy sincs.

Alkotmányjogi szempontból, tehát a közjogi alkotmányellenességük miatt alkotmányosan nem létezik sem az alaptörvény, sem a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény**. Sem **a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény**, sem pedig **a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény**. Sem **az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény**, sem pedig **az országgyűlési képviselőkről szóló 2011. évi CCIII. törvény**.

Ezért ezek a közjogi alkotmányellenességük miatt a hatálybalépésük időpontjára visszamenőleges hatállyal semmisek. Ezért nem is hozhatták létre sem a választási bizottságokat,

sem a Kúriát. Valamint ezek alapján nem bonyolítható le a választás, nem működhetnek sem a választási bizottságok, sem a bíróság, sem a bírák. Ezen törvények az alkotmányos létezésük hiányában feltételeket, kritériumokat sem írhatnak elő, továbbá nem képezhetik semmilyen hivatkozás alapját semmilyen eljárásban. Ezekre az alkotmányosan nem létező normákra döntéseket sem lehet alapítani.

És mivel az alaptörvény a közjogi alkotmányellenessége miatt visszamenőleges hatállyal semmis, ezért az alkotmányosan nem létező alaptörvény alapján köztársasági elnököt sem lehetett alkotmányos keretek között választani. Ez alapján tehát Áder János nem köztársasági elnök és nem is volt soha. És mivel Áder Jánost alkotmányos keretek között sosem választották meg köztársasági elnöknek, ezért az egyébként alkotmányos törvény nélkül nem létező Nemzeti Választási Bizottság tagjaira sem tehetett javaslatot. Vagyis tehát azok a választási bizottsági tagok, akiket Áder János jelölt, alkotmányosan nem tagok, mivel már a jelölésük alkotmányos feltételeivel sem rendelkeztek.

Mindezen túlmenően mivel az alaptörvény, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény**, valamint az **országgyűlési képviselőről szóló 2011. évi CCIII. törvény** egyaránt közjogilag alkotmányellenes, erre tekintettel valamennyi norma a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatállyal semmis, tehát alkotmányosan egyik norma sem létezik és nem is léteztek, ezért és ebből következően mind a 2014. évi, mind pedig a 2018. évi országgyűlési választások alkotmányjogi szempontból, alkotmányos normák hiányából következően nem voltak jogszerűek. Ezért sem a 2014. évi, sem pedig a 2018. évi választások alapján nem állhatott fel jogszerűen, alkotmányos felhatalmazással rendelkező Országgyűlés. De ugyanezen okok és szempontok miatt 2014 óta Magyarországnak nincs alkotmányos keretek között létrejött, valamint alkotmányjogi szempontból működő kormánya sem. Ugyanis ahhoz, hogy alkotmányosan jogszerű kormány álljon fel, elengedhetetlen követelmény, hogy a választások is alkotmányosak legyenek. De alkotmányjogi szempontból sem 2014-ben, sem pedig 2018-ban nem volt alkotmányos a választás, következésképp alkotmányos választás hiányában kormány sem állhatott fel. Ezért is megállapítható, hogy Magyarországnak 2014 óta nincs legitim kormánya.

És ha az Országgyűlés sem volt legitim alkotmányos választás hiányában, akkor ezen Országgyűlés működése sem volt és nem is lehetett legitim. Márpedig alkotmányos legitimációval nem rendelkező Országgyűlés nem működhet jogszerűen, következésképp semmilyen döntést, intézkedést sem hozhat jogszerűen. Ebbe a körbe beleértendő a törvényalkotás is, a határozatok meghozatala is, valamint a személyi kérdések is. És mivel egy legitimációval nem rendelkező Országgyűlés személyi kérdésekben sem hozhat jogszerű döntést, ezért valamennyi olyan alkotmánybíró, amelyet a nem legitim Országgyűlés választott nem, ebből a szempontból következően sem alkotmánybíró. Nem legitim Országgyűlés nem adhat legitim felhatalmazást senkinek sem arra, hogy alkotmánybíróként működjön és ténykedjen. Ezért is, az így megválasztott alkotmánybírók alkotmányos keretek között nem alkotmánybírók. Ezért és ebből következően alkotmánybíróként, alkotmánybírói minőségben alkotmányos keretek között nem jogosultak eljárni.

Mindezen szempontok miatt többszörösen is súlyosan alkotmányellenes a Területi és a Nemzeti Választási Bizottság néven hozott döntések mindegyike. De ugyanígy az alkotmányos normák hiánya miatt alkotmányellenes a Legfelsőbb Bíróság Kúria néven hozott döntése is. Mindezen túlmenően súlyosan jogsértő mindegyik határozat, a választási szervek és a bíróság részéről egyaránt, arra vonatkozóan is, hogy olyan feltételek teljesülését várták el és hiányolták meg, amely feltételek az alkotmányellenes norma semmissége miatt nem lehetnek feltételek, sem hivatkozási alapot nem képezhetnek. Gondolok itt pl. a személyi azonosítóra, amely megadásának alkotmányos keretek között nincs semmilyen jogalapja.

Vagy pl. a bírósági eljárásban a kötelező ügyvédi képviselet előírása is már önmagában is súlyosan alkotmányellenes. Ugyanis alkotmányos keretek között ilyen feltételt nem lehet jogszerűen előírni.

Mint ahogy a jogorvoslatra biztosított rövid határidők alkotmányossága is megkérdőjelezhető, ráadásul több szempontból is.

Ezen szempontokra is tekintettel fel kell hívnom az alkotmányos felhatalmazó norma hiányában jogszerűtlenül működő Alkotmánybíróság figyelmét a jogforrások hierarchiájára, amelyet a választási eljárással összefüggésben sem lehet figyelmen kívül hagyni. Miszerint a jogszabályokat fontossági sorrendben kell alkalmazni. Valamint az alacsonyabb norma nem sértheti a magasabb norma előírásait. Eszerint az Alkotmány megelőzi a törvényt, valamint a törvény nem sértheti az Alkotmányt. Ugyanakkor a jelenlegi felállásban a törvények nem felelnek meg az Alkotmánynak, az alkotmányos előírásoknak, az alkotmányos követelményeknek, valamint sértik az alkotmányos jogokat. Valamennyi hivatkozott norma esetében durván sérültek a jogalkotás alkotmányos követelményei, mivel a jogalkotás alkotmányos feltételeit és kritériumait nem tartották be a jogalkotás során.

Viszont a jelenlegi joggyakorlatban súlyosan alkotmányellenes módon ezek az alkotmányellenes törvények megelőzik a jogalkalmazás gyakorlatában az Alkotmányt. Amely nem történhet meg, ha az alkotmányosságot mindenki betartaná.

Mindezek alapján egyik választási bizottság, sem a bíróság nem tehetné meg jogszerű keretek között, hogy olyan feltételek teljesülését hiányolták meg, amely feltételek azon jogszabály előírásait képezik, amely jogszabály a maga egészében közjogilag alkotmányellenes és ezért visszamenőleges hatállyal semmis. Ebből következően azok a feltételek is, amelyeket a választási bizottságok és a bíróság hiányoltak és amelyekre valamennyien alapították a döntéseiket.

Ebben a konkrét ügyben ez azt jelenti, hogy ha a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogilag alkotmányellenes, márpedig az, akkor ezért a hatálybalépésére visszamenőleges hatállyal semmis, vagyis ez a törvény nem létezik. És ha ez a törvény a maga egészében nem létezik, akkor ezen nem létező törvény egyik előírására sem, egyik pontjára sem hivatkozhat egyik választási bizottság sem. De a bíróság sem. Ezen nem létező törvény nem képezheti sem hivatkozás, sem döntés alapját. Ugyanis ha a törvény egésze semmis visszamenőleges hatállyal a közjogi alkotmányellenességére tekintettel, akkor ennek részeként azok a feltételek és előírások is semmiek, amelyek a személyi azonosító megadását megkövetelte, amely háromnapos jogorvoslati határidőt írt elő, bármely esetben. Legfőképpen a bírósághoz és az Alkotmánybírósághoz való fordulás kapcsán. Valamint az a pontja is ezen törvénynek, amely az ügyvédi képviseletet kötelező jelleggel előírta. Ha a törvény egésze semmis és nem létezik, akkor ezek a pontok is értelemszerűen semmiek és nem léteznek. Ezért is, olyan előírásokra alapozni jogszerűen nem lehet, amely előírások a törvény egészével semmiek és ezáltal nem léteznek.

Megjegyezni szeretném, e körben, hogy a fentiek alapján alkotmányos keretek között nem is létező Nemzeti Választási Bizottság a határozatában folyamatosan és következetesen **beadványozóról** beszél. A határozat szerint a beadványozó nem adta meg a személyi azonosítóját. Ezek szerint a Nemzeti Választási Bizottság tudatáig nem jutott el az az érvelésem, hogy azért nem adtam meg, mert a fent kifejtettek, valamint már a kifogásban és az elutasítással szemben benyújtott fellebbezésemben kifejtettek alapján alkotmányos keretek között nem is kellett megadnom a személyi azonosítót. Ráadásul, bár részletesen kifejtettem azt is, hogy az ügyben a választási szervek által hivatkozott és alkalmazott a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogilag alkotmányellenes, ezért a hatálybalépésére visszamenőleges hatállyal semmis, vagyis ez a törvény nem létezik, mégis következetesen ezt a törvényt tekintettek az eljárás alapjául. Viszont ennek ellentmond, hogy ez a törvény nem ismeri a beadványozó fogalmát, jogi terminológiáját, jogintézményét, tehát ebből következően olyan

szempontot, mint jogi terminológiát alkalmazott a Nemzeti Választási Bizottság, amely jogi terminológia nem létezik meg ebben a törvényben sem.

Vagyis ebből következően az ezen törvény által sem ismert beadványozótól – és ezek szerint nem tőlem – hiányolta a Nemzeti Választási Bizottság azon személyi azonosító megadását, amely személyi azonosító megadását az a törvény írta elő, amely törvény a közjogi alkotmányellenessége miatt nem létezik. Ezért is, ugyanezen törvény alkotmányos nem létezése miatt a kötelező ügyvédi képviselőt sem lehet feltétel.

Mivel a személyi azonosító megadása tárgyában a határozatokból kitűnően nemhogy nem értették meg a választási bizottságok az általam kifejtetteket, de még csak el sem olvasták, ezért most kénytelen vagyok megismételni azon álláspontomat, amely alátámasztja azt, hogy a közjogilag alkotmányellenes és ezért visszamenőleges hatállyal semmis törvény ugyancsak önmagában alkotmányosértő azon passzusát, miszerint ez alapján a személyi azonosító megadása kötelező lenne, miért nem teljesíthető alkotmányos keretek között.

Ugyanakkor azt is kifejtem részletesen, hogy miért sért alkotmányos jogokat az az előírás ebben a közjogilag alkotmányellenes törvényben, amely kötelezővé teszi az ügyvédi részvételt.

E körben nyomatékosan hivatkoznom kell arra a szempontra is, hogy ezen közjogilag alkotmányellenes és ezért visszamenőleges hatállyal semmis, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény 231.§-ában** foglalt azon előírást sem lehet alkalmazni, sem hivatkozni rá, amely arról rendelkezik, hogy mely esetekben kell a bírósági felülvizsgálati kérelmet érdemi vizsgálat nélkül elutasítani. Ezen törvényi pont ugyanazon okoknál fogva nem alkalmazható és nem lépezheti hivatkozás tárgyát, amiért **sem a személyi azonosító hiányára, sem pedig a kötelező ügyvédi képviselőre vonatkozó előírások sem lehetnek a döntés indokai**. Nevezetesen azért nem lehet egyik szempontra, előírásra sem hivatkozni, mivel ezen pontok mindegyike egy olyan törvény szabályozásának részeit képezik, amely törvény közjogilag alkotmányellenes, visszamenőleges hatállyal semmis és ezek miatt alkotmányosan nem létezik.

Ami a személyi azonosító megadását illeti:

Az alkotmányos felhatalmazás nélkül működő Zala megyei Területi Választási Bizottság ülésén személyesen jelen voltam. A választási bizottsággal a kifogásom tárgyát illetően jogvitát folytatunk, amelyben nem tudtunk közös nevezőre jutni, nem értettünk egyet egymással. Ugyanakkor ezen jogvita keretében a személyes adatokról egy szó sem hangzott el, sem azok hiányáról. Márpedig a választási eljárásra is vonatkozik az az alapelv, hogy a meghozott határozat nem tartalmazhat más álláspontot, mint ami a választási bizottság ülésén elhangzott. Ebben az esetben azonban pontosan ez történt.

Az alkotmányjogi panaszt, ahogy a bírósági felülvizsgálati kérelmet, valamint a kifogást és a fellebbezést is, a jelenleg is joghatályos, a **választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényre** és ezen törvény előírásaira alapoztam. Ugyanis, ha a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** alkotmányosan nem létezik, akkor nem is helyezhette hatályon kívül a **választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényt**, amely mindebből kifolyólag jelenleg is joghatályos. Ez a, a **választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény** viszont nem tartalmaz semmiféle olyan rendelkezést, miszerint a személyi azonosítót meg kellene adnom.

A személyi azonosító megadására vonatkozóan a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** tartalmaz rendelkezést, na de ahogy azt a kifogásomban részletekben mondom kifejtettem és alátámasztottam ezt az állításomat, ezen **2013-as törvény** alkotmányos keretek között nem létezik, tehát nem joghatályos ez a törvény. Ha a **2013. évi XXXVI. törvény** jogszerűen létezne, akkor a választási bizottságnak igaza is lehetne. De legfőképpen azért nincs

igaza, mert ez a törvény alkotmányosan nem létezik, ezért ennek pontjai hivatkozási alapot sem képezhetnek.

Márpedig nem létező, ill. nem joghatályos törvény alapján hiányosságot sem lehet megállapítani. Hiszen magát ezt a törvényt sem lehet alkalmazni. És ha a törvény nem alkalmazható, éppen arra tekintettel, hogy alkotmányos keretek között jogszerűen nem is létezik, akkor ezen törvény egyetlen egy pontja sem képezheti hivatkozás, ill. döntés alapját.

Mint azt már kifejtettem, a Területi Választási Bizottság ülésén, mint kezdeményező jelen voltam. Ezért még csak az sem merülhet fel, hogy nem tudtak beazonosítani. Ugyanis ha a beazonosítás lenne a cél, akkor a személyes jelenlétnél jobb beazonosíthatóság fizikailag és jogilag is elképzelhetetlen. Ennek tükrében alkotmányjogi értelemben egyszerűen értelmezhetetlen az, hogy a személyes jelenlét mellett miért és mi szükség volt, van a személyi azonosítóra? Ha nemcsak beazonosításra kell a személyi azonosító, akkor még mire másra kellene megadni? Márpedig alkotmányos cél megjelölése nélkül még törvényi szinten (ha jogszerűen egyáltalán létezne a törvény) sem lehet elvonni az egyén információs önrendelkezési jogát. Azon önrendelkezési jogomat, amely alapján a saját személyes adataim felett én magam rendelkezem. A közjogilag alkotmányellenes, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** ugyancsak (önmagában is) alkotmányellenes módon úgy rendeli megadni a személyi azonosítót, hogy nem határozza meg, hogy mihez, miért és milyen célból kéri. A célhoz kötöttséget nem jelölte meg ez a törvény sem. Márpedig célhoz kötöttség nélkül, vagyis meghatározott cél nélkül bármely személyes adat kérése alkotmányellenes. Különösen úgy, hogy a Területi Választási Bizottság ülésén személyesen is jelen voltam.

A választási szervek és a bíróság által is jelenleg alkalmazott, közjogilag alkotmányellenes **2013. évi XXXVI. törvény** önmagában is alkotmánysértő módon írja elő a személyi azonosító megadását, mivel azzal egyrészt elvonja az érintett személy információs önrendelkezési jogát, másrészt nem jelöl meg célhoz kötöttséget, harmadrészt a jogsértés megállapításához és megszüntetéséhez nem feltétlenül szükséges a kezdeményező személyének beazonosítása. Nem attól függ a jogsérelem jogi minősítése, hogy a kezdeményező személye ismert-e a bizottság és/vagy a bíróság előtt, vagy sem. Hogy személye beazonosítható-e vagy sem. Ugyanakkor a törvény a célhoz kötöttség meghatározásának hiányában önmagában is alkotmánysértő módon írja elő a személyi azonosító megadását. Ugyanis a vitatott jogsérelem nem válik azáltal, vagy attól jogszerűvé, hogy a kezdeményező személye esetlegesen nem beazonosítható.

Legfőképpen azért nincs alkotmányos jogalap a személyi azonosító kérésére, feltételként történt előírására még törvényi szinten sem, mert a személyi azonosító az én személyes adatom. Az információs önrendelkezési jog alapján a saját személyes adatommal kizárólag én rendelkezem, tehát én vagyok a saját, személyes adatom felett az adattulajdonos és adatgazda. Ha az önrendelkezési jogomat pl. azzal is elvonják, korlátozzák, hogy a kezdeményezésem tárgyát a személyi azonosítóm megadása nélkül egyszerűen levegőnek nézik, azzal megsértenek engem az emberi méltóságomban, mivel a panaszom tárgya csak másod- és sokadrangúvá silányul a személyi azonosítómmal szemben. Ez pedig rendkívül durván sérti az emberi méltóságot.

Arról nem is beszélve, hogy a Zala megyei Területi Választási Bizottság által hozott elutasító határozaton ők, mint választási bizottság már feltüntették az én személyes azonosítóm. Anélkül, hogy én megadtam volna. Tehát ez is azt bizonyítja, hogy be tudtak azonosítani. Ráadásul jogellenesen rendelkeztek az én személyi azonosítómmal. Mert ezek szerint anélkül is a birtokukban volt az én személyi azonosítóm, hogy azt megadtam volna. És ha anélkül is tudja a választási bizottság az én személyi azonosítóm, amelyet ezek szerint jogszerű felhatalmazás hiányában törvénytelenül kezel, birtokol és felhasznál, ezzel rendelkezik, akkor pláne nem tudom értelmezni, hogy miért kérnek tőlem olyan személyes adatokat, amellyel már egyébként is rendelkeznek? De azt sem tudom értelmezni, hogy ha már anélkül is a birtokukban vannak az én személyes adataim, akkor hogyan, de főleg, miért alapoznak arra elutasítást a panasz érdemének

vizsgálata nélkül, amely panasz érdemi elbírálása nem függhet a személyi azonosító megadásától.

Az Alkotmánybíróság korábbi határozatai alapján – egyes konkrét esetekben – természetesen törvényi szinten ezt felül lehet írni és lehet az állampolgárt a személyes adatainak megadására kötelezni. Csakhogy mindezek mellett az Alkotmánybíróság a következőket is megfogalmazta:

Az Alkotmánybíróság 15/1991. (IV.13.) AB határozata (ABH 1991, 41, 43.) szerint személyes adatokat felhasználni csak pontosan meghatározott, jogszerű célra lehet (célhoz kötöttség elve).

Az Alkotmánybíróság az adatkezeléssel kapcsolatosan rámutatott, hogy az információs önrendelkezési jog gyakorlásának feltétele és egyben legfontosabb garanciája a célhoz kötöttség. „Ez azt jelenti, hogy személyes adatot feldolgozni csak pontosan meghatározott és jogszerű célra szabad. Az adatfeldolgozásnak minden szakaszában meg kell felelnie a bejelentett és közhitelűen rögzített célnak.” [15/1991. (IV. 13.) AB határozat, ABH 1991, 40, 42.]

Az Alkotmánybíróság 65/2002. (XII. 3.) AB határozatában azt is megállapította, hogy a jogalkotó a személyes adatok, illetve a szigorúbban védett különleges adatok kezelését akkor rendelheti el, „ha az adatkezelés lehetővé tételével egyidejűleg meghatározza az adatkezelés pontos feltételeit, azaz az Alkotmány 59. §. (1) bekezdésben garantált személyes adatokhoz való alapjog korlátozásának konkrét részletszabályait.” (ABH 2002, 357, 363.)

Az alapjog lényeges tartalmát nem érintő korlátozás alkotmányossága megítéléséhez az Alkotmánybíróság az alapjogi tesztet alkalmazza. Ez azt jelenti, hogy az információs önrendelkezési jogot, az Alkotmány 59. §. (1) bekezdésében biztosított szabadságjogot, mint alapjogot csak elkerülhetetlen esetben lehet alkotmányosan korlátozni, akkor, ha a korlátozás elkerülhetetlenül szükséges és az a korlátozással elérni kívánt célhoz képest arányos.” [46/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 219, 222, 223.]

A korlátozás akkor tekinthető alkotmányosnak, ha kényszerítő okból történik, valamint az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya összhangban áll egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kiválasztani. Ha az alkalmazott korlátozás a cél elérésére alkalmatlan, az alapjog sérelme megállapítható. [20/1990.(X.4.) AB határozat, ABH 1990, 69, 71.]

Álláspontom szerint, ha (tegyük fel) úgy jut a választási szervek tudomására egy választási jogsértés, hogy nem tudja, hogy ki a kezdeményező, akkor is a választások tisztaságának megőrzése miatt – mert ehhez magasabb és erősebb alkotmányos érdek fűződik – akkor is köteles a jogsértést érdemben vizsgálni és elbírálni, ha nem tudja a kezdeményezőt beazonosítani. Ezért alkotmányosértőnek tartom, ha választási bizottság egy, a tudomására jutott jogsértést csak azért nem hajlandó kivizsgálni, mert uram bocsá, nem tudja ki a kezdeményező. Akkor meg főleg, ha egyébként még tudja is, csak éppen a kezdeményező nem hajlandó megadni azt a személyes adatot, amely személyes adat meglétének nincs alkotmányos szükségessége, másrészt a választási szervek enélkül is rendelkeznek vele.

Ráadásul ez esetben tudják, ki a kezdeményező, be tudnak azonosítani, ezért is nem tudom, milyen alkotmányos érdek fűződik ahhoz, hogy minden személyi adataimat megadjam. Megadtam annyi adatot, amennyi a beazonosításhoz elengedhetetlenül szükséges és az elérhetőségeimet. De ha ennyi nem elég, akkor az már egyértelműen alkotmányosértő.

Azért is alkotmányosértő a személyi azonosító megadásának a hiányára hivatkozniuk a választási szerveknek, mert azzal és azáltal, hogy a személyi azonosítót nem adtam meg, a jogsértő állapot ezzel és ezáltal nem válik jogszerűvé. Márpedig a jogsértő állapot megszüntetése kell, hogy elsőbbséget élvezzen a személyi azonosító megadásával szemben. Nem lehet alkotmányosan olyan felállást tanúsítaniuk az eljáró szerveknek, legyenek azok választási

bizottságok, vagy maga a bíróság, hogy amennyiben a személyi azonosító nem kerül megadásra, akkor a jogsértő állapot felett szemet hunyunk. A választás tisztasága nem csak abban kell, hogy kimerüljön, hogy az állampolgár személyi azonosítóját megismerjék, hanem sokkal inkább abban, hogy a választási jogsérelem orvoslásra kerüljön.

A törvényalkotó – az Alkotmánybíróság határozataival, az alkotmányos jogelvekkel ellentétben – a személyi azonosító megadására való kötelezés mellett nem jelölt meg semmilyen célhoz kötöttséget. Nem tudható a törvényből, hogy miért van szükség a személyi azonosítóra, mi az az alkotmányos indok, amelyhez elkerülhetetlen az eljáró szervek számára az érintett személyi azonosítójának a megismerése. Nem tudható, hogy miért pont a személyi azonosítóra van szükség, miért nem felel meg helyette más személyes adat. Mi az az alkotmányos indok, amely kizárólagossá és diszkrecionálissá teszi a személyi azonosító megadását. De arra vonatkozóan sem fogalmaztak meg semmilyen alkotmányos indokot, hogy a jogsérelem orvoslásával szemben miért élvez prioritást a kezdeményező beazonosítása, különösen abból a szempontból, hogy ezt csak és kizárólag személyi azonosító által fogadják el. Még a személyes jelenlét sem erősebb ennél.

Én, mint a személyi adat tulajdonosa nem tudom a törvényből, hogy milyen célból van szükség pont a személyi azonosítóra. Mit kíván tenni az eljáró szerv a személyi azonosítóval. Hogyan és mire történik a felhasználása? Van-e alkotmányos joga a kezelésére? Az ugyanis, hogy – esetlegesen (feltéve, de meg nem engedve) – joga van kérni, elvárni, megkövetelni stb., nem jelenti azt és ebből nem is következik, hogy az adatkezeléshez is joga van ebből kifolyólag. Ugyanis a törvényből az nem derül ki, hogy ha meg is adom a személyi azonosítót, ennek kezelésre is jogosult az eljáró szerv. Továbbá a törvény arra vonatkozóan sem tartalmaz rendelkezést, hogy az Alkotmánybíróság által megfogalmazott alkotmányos jogelveknek megfeleljen és azoknak eleget tegyen. Hol és hogyan valósul meg ez esetben az az alkotmányos kritérium, hogy a személyi azonosító megadása által az elérni kívánt cél fontossága és az ezáltal okozott alkotmányos jogsérelem összhangban állna? Mindezen alkotmányos aggályok még inkább megalapozottak annak figyelembe vételével, hogy a választási bizottság anélkül is rendelkezett a személyi azonosítómmal, hogy ezt megadtam volna. Mert ezek szerint ilyen esetben még az sem számít, hogy a választási szerveknek a rendelkezésére áll a személyi azonosítóm, hiszen a birtokukban van. Csak számít ezek szerint, hogy hiába rendelkezik a választási bizottság az én személyi azonosítómmal, akkor is adjam meg. Mire fel?

A törvényalkotó arra sem adott választ, hogy arra az ismeretlen célra, amelyért a személyi azonosítót kéri, semmilyen más adat nem alkalmas. Ezért nem felel meg annak az alkotmányos jogelvnek, hogy a törvényalkotó köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kiválasztani. Biztos, hogy a személyi azonosító a legenyhébb eszköz? És nincs erre semmilyen más, alkotmányos megoldás? A személyes jelenlét miért nem megfelelő erre, miért nem elég?

Főleg, hogy a személyi azonosító megadásával sérül a személyes adataim védelméhez és az információs önrendelkezéshez fűződő alkotmányos alapjogom. Arról nem is beszélve, hogy az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatai alapján a meghatározott cél nélküli személyes adatgyűjtés alkotmányellenes. És ebben a konkrét esetben a választási szervek eddig nem tudtak semmilyen alkotmányos célt megjelölni arra vonatkozóan, hogy miért is kellene az én személyi azonosítóm. Pusztán az alkotmányellenes törvényre való hivatkozás nem valósítja meg a célhoz kötöttség elvének megfelelő indokot. Különösen, hogy nem tudom ellenőrizni és kontrollálni, hogy a továbbiakban mire kívánják használni az én személyes adataimat. Mivel a választási bizottság, sem a bíróság munkájához nem szükséges a személyi azonosítóm, ezért a célhoz kötöttség megjelölése nélkül ALKOTMÁNYOSAN nem várhatják el, hogy megadjam, nem lehet hivatkozási alap arra, hogy kötelező megadni. Alkotmányos indok nélkül nem vonhatják el az információs önrendelkezési jogomat. Mindezek alapján tehát az is megállapítható, hogy az, hogy ha a választási eljárásnak lehet olyan szakasza, amikor is a választási szervek által alkalmazott, közjogilag alkotmányellenes, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** alapján meg kell adni a személyi azonosítót, akkor ez sérti ugyanezen törvény **2. §.a.** pontja alapján a

választás tisztaságát, valamint az **e.** pont alapján a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás elvét. Hiszen ezáltal az egyébként önmagában is alkotmányellenes törvény alkotmányos jogokat sért, korlátoz, csorbít, üresít ki. Ehhez pedig a jogforrások hierarchiája alapján még a törvényalkotónak sincs korlátlan joga. A választási bizottságoknak még annyira sem.

Választópolgárként jogosultak vagyunk bármilyen általunk jogsértőnek vélt cselekmény esetén kifogást benyújtani, nem szükséges személyes érintettség. A széles kezdeményezői kör a választási eljárás tisztaságához fűződő társadalmi érdekhez kapcsolódik, ezért a jogsértésekkel szemben fellépés szintén közös társadalmi érdek, az nem korlátozódhat a személyes érintettségre. Minderre tekintettel, ha bárki kezdeményezhet olyan ügyben eljárást, amelyben személyében nem is érintett, akkor ez alapján ha az érintettség nem feltétel, mert a jogsértésekkel szembeni fellépés közös társadalmi érdek, akkor ugyanezen elv és logika mentén az sem szükséges, hogy a kezdeményező személye feltétlen beazonosításra kerüljön. Ugyanis ez esetben is lehetne hivatkozási alap a kezdeményező személyének beazonosítása helyett a közös társadalmi érdek. Amelynek érvényesüléséhez nem feltétlen kell, hogy szempont, elvárás, vagy követelmény legyen a kezdeményező személyének beazonosítása. Hiszen ha a közös társadalmi érdek az elsődleges, akkor nem lehetne szempont az, hogy a kezdeményező nem adja meg a személyi azonosítóját.

És még két megjegyzés: ha már a választási szervek – ezen konkrét esetben a Területi Választási Bizottság – anélkül, hogy én megadtam volna, általam ismeretlen forrásból hozzáfért a személyi azonosítómhoz és ezt fel is tüntette a határozatában, akkor nem értem, hogy

a. azt sérelmezték, hogy én nem adtam meg a személyes adatomat, amely felett alkotmányos keretek között én rendelkezem, de azon nem akadt fel senki sem, hogy akkor ezek szerint a Területi Választási Bizottság jogellenesen, a Büntető Törvénykönyv 219.§-át kimerítően jutott hozzá az én személyes adatomhoz.

b. Ha már a Területi Választási Bizottság amúgy is a birtokában volt az én személyi azonosítómnak, akkor ennek tükrében egyszerűen nem tudom értelmezni, hogy miért is kell olyan személyes adatomat megadnom, amellyel már a választási bizottság rendelkezik? Miért kell megadni olyan személyes adatot, amely már egyébként is a választási bizottság rendelkezésére áll?

Most akkor mi az igazi lényeg? Hogy én adjam meg, vagy az, hogy a választási bizottságnak (még ha más forrásból is) a rendelkezésére áll. Mert ha kizárólag arra helyezik a hangsúlyt, hogy nekem kell megadni (még olyankor is, amikor a választási bizottság már rendelkezik ezzel az adattal), akkor ebből nyilvánvaló és egyértelmű, hogy nem a beazonosítás a cél. De ha nem a beazonosítás a cél, főleg, hogy személyesen is jelen voltam, akkor micsoda? Mert erre nincs semmilyen válasz. és ez semmiből sem derült ki. Mindezek hiányában pedig teljesen jogos a kérdés: akkor miért is kell megadnom a személyi azonosítót?

c. Hogy mennyire nem a beazonosítás a cél, az kiderül az ezen közjogilag alkotmányellenes és ezért visszamenőleges hatállyal semmis, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény 224.§.(3)** bekezdés **c.** pontjából. E szerint csak a határon belüliek vonatkozásában kéri a személyi azonosítót, a külföldön élők esetében nem. Tudom, nekik valószínűleg nincs ilyen adatuk, na de ha már nincs ilyen adatuk, akkor nem is kell megadni. Vagyis ez azt is jelenti, hogyha külföldön élők esetében nem probléma a személyi azonosító hiánya, akkor nem lenne szabad, hogy probléma legyen a határon belül élők vonatkozásában sem.

A Nemzeti Választási Bizottság arra hivatkozik a határozatában, hogy (idézem): **a Ve.212.§.(2)** bekezdésében foglalt személyes adatok kötelezettségét annak érdekében írja elő a törvény, hogy a választási szervek ellenőrizhessék, hogy a fellebbezést az arra jogosult nyújtotta be.

Ez az érvelés több szempontból is sántít. Egyrészt ilyen indoklást nem tartalmaz ez a választási szervek által alkalmazott, egyébként közjogilag alkotmányosértő törvény. Másrészt az a körülmény, hogy a személyi azonosító megadásra kerül, nem bizonyítja hitelt érdemlően, hogy ki

nyújtotta be az adott beadványt. Megjegyzem, akkor ezek szerint az, hogy én, mint a kifogás benyújtója személyesen jelen voltam a Területi Választási Bizottság ülésén, ezek szerint nem igazolja azt, hogy én voltam a benyújtó. Ha a személyes jelenlétem nem elég, akkor ehhez képest mennyivel dominánsabb a személyi azonosítóm?

Harmadrészt: ez az érvelés azért több, mint álságos a Nemzeti Választási Bizottság részéről. Amikor az országgyűlési képviselő választás alkalmával számon kértem, hogy miért nem ellenőrzik az ajánlattevő aláírását, miközben erre vonatkozóan a Nemzeti Választási Bizottság által alkalmazott törvény kifejezetten kötelezettséget ír elő, akkor ez a Nemzeti Választási Bizottság még le is írta több konkrét határozatában, miszerint (idézem): **önmagában pedig az, hogy a Ve. 122. § (2) bekezdése előírja, hogy az ajánlást adó választópolgárnak alá kell írnia az ajánlóívet nem ad felhatalmazást a választási irodák számára annak hitelessége ellenőrzésére.** [170/2018.(III.06., 171/2018.(III.06.) NVB határozatok]

Ugyanez a Nemzeti Választási Bizottság a **147.2018 (III.1.) NVB** határozatában a következőket fejtette ki:

[9] Tekintettel arra, hogy az ajánlások ellenőrzésére a Ve. 125. §-a tartalmaz előírást – valamint e jogszabályi rendelkezés értelmezésére irányulóan az ajánlások ellenőrzésének egyes kérdéseiről szóló 5/2014. számú NVB iránymutatás – a Nemzeti Választási Bizottság álláspontja szerint egyetlen választási szerv, így az ajánlások ellenőrzését végző választási irodák sem jogosultak arra, hogy az ajánlásellenőrzésre vonatkozó tételes jogszabályi rendelkezéseken túlterjeszkedve, az ajánlásellenőrzés során a választópolgárok aláírásképet ellenőrizzék.

Pedig a Nemzeti Választási Bizottság által alkalmazott, a közjogilag alkotmányellenes, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** szerint:

122.§.(2)Az ajánlóívet az ajánló választópolgár saját kezűleg aláírja.

123.§. (4) Érvénytelen az az ajánlás, amelyet az ajánlási szabályok megsértésével gyűjtöttek.

125. § (1) A választási iroda az ajánlásokat ellenőrzi.

(2) Az ajánlások ellenőrzése során meg kell vizsgálni a 122.§.-ban foglalt követelmények teljesülését...

Mindezt annak igazolására hivatkoztam, hogy ezzel is alátámasszam, miért és mennyire hiteltelen a Nemzeti Választási Bizottság. Az ajánlások kapcsán, bár az általuk alkalmazott törvény számukra kötelező érvénnyel előírja az ajánlásokon az aláírások ellenőrzését – amivel meg kellene győződniük arról, hogy az ajánlást valóban az az állampolgár adta, akinek az adatai szerepelnek az ajánlóíven – nem ellenőrzik az aláírásokat. Ezért is volt, lehetett nagyon sok ajánláson hamis aláírás.

Míg ezzel szemben a kifogás benyújtóját annyira be akarják azonosítani személyében, hogy (esetemben) ehhez még a személyes jelenlét sem volt elég. Holott a kifogás benyújtása tekintetében abszolúte nem lenne szabad szempontnak lennie, hogy ki a kifogástevő. Mert csak a jogszabály, ill. ez esetben az alkotmányos jogok sérelme és ennek orvoslása lehet(ne) az egyedüli szempont. Mert a jogsértés orvoslása tekintetében mennyire van jelentősége annak, hogy ki nyújtotta be? És ha a kezdeményező anonim, akkor a jogsértés maradhat jogsértő állapotban?

És egyáltalán: hogyan és miért pont a személyi azonosítóval akarják megállapítani, hogy a jogorvoslatot az arra jogosult nyújtotta be? Mi az a személyi azonosítóban, ami ezt hitelt érdemlően bizonyítja? És ha ezt a személyi azonosító tudja a választási bizottság szerint hitelt érdemlően bizonyítani, akkor hogyan ellenőrzik azt, hogy az a külföldön élő, aki hasonló beadvánnyal él, a benyújtásra jogosult? Mert ha ők más módon is igazolhatják, akkor én miért nem? Miért nem jó pl. a lakcím és az e-mail cím?

Amúgy is: egyszerűen nem tudom megérteni, hogy miért is kellene megadnom a személyes adataimat, ha azokat nem tudják normálisan leírni. A Területi Választási Bizottság azt írta a

határozatában, hogy a lakcímem: ██████████ Ez nem igaz. A Nemzeti Választási Bizottság szerint viszont ██████████ Ez sem igaz. Egyik sem jó. Egyikük az utcanévet nem volt képes rendesen leírni, míg a másik a házszámot. Ha ennyire nehéz egy lakcímet jól leírni, akkor mit akarnak egy személyi azonosítóval?

Ami pedig a kötelező ügyvédi képviselést illeti:

E kérdéskör kapcsán előrebozsátom, hogy ez a közjogilag alkotmányellenes törvény is „csak” a bírósági eljáráshoz írja elő az ügyvédi képviselést, az alkotmányjogi panaszhoz már nem. Ettől függetlenül az ügyvédi képviselési kötelezettség az ilyen háromnapos jogorvoslati esetekben már nagyon durván sérti a Magyar Köztársaság Alkotmánya 57.§.(5) bekezdésében foglaltakat. A jelen konkrét esetben, a választási bizottság döntésével szembeni bírósági jogorvoslat alkotmányos jogával való éléshez magánszemélyként még fizikailag is lehetetlenség a három napot betartani, ha még ügyvédet is kell keresnem és meg kell bíznom.

Három napos határidő, amely teljes egészében olyan napokra esik, amelyek egyike sem munkanap. Ez idő alatt fizikailag is lehetetlen ügyvédet találni, aki ez idő alatt teljes körűen el is végzi az ilyenkor szokásos kötelezettségeket. És ha ennek hiányában én nem tudok élni az alkotmányos jogaimmal, akkor azzal durván sérül az Alkotmány idézett pontjában foglalt alkotmányos követelmény. Úgy nem működik ez a jogkérdés, hogy (úgymond) egyik kézzel biztosítunk jogorvoslati jogot, majd a másik kézzel olyan szabályozást alkotunk, amely által az első kézzel adott joggal való élés lehetősége kiürül, ellehetetlenül. Alkotmányos szinten biztosítunk egy jogot, de alacsonyabb normával olyan feltételeket szabunk, hogy az állampolgár az alkotmányos jogával ne is tudjon élni.

Az alkotmányos felhatalmazó norma hiányában alkotmányosan nem létező Nemzeti Választási Bizottság a határozatát 2019. június 06.-án hozta meg. A június 06.-i döntéshozatalt követően a bírósági felülvizsgálati kérelem benyújtásának a határideje június 09.-e volt. Vagyis a Nemzeti Választási Bizottság döntésének meghozatala és a bírósági felülvizsgálati kérelem benyújtása között csak néhány óra munkanap volt. Ennyi idő alatt lehetetlenség ügyvédet keresni, találni, aki vállalja is és teljesítené is. Ezért az ügyvédi kötelezettség lehetetlenné teszi a jogok gyakorlását, az azokkal való élést.

Tessék mondani: ezen idő alatt – amikor is a bírósági felülvizsgálati kérelemre biztosított idő eltelik – majdnem a teljes időintervallum szabadnap és munkaszüneti nap. Mikor lett volna lehetőségem ügyvédet keresni? Ügyvéd felfogadása még akkor is problémás, ha ez a három nap minden nap munkanap. Ilyen rövid idő alatt egy magánszemélynek esélye sincs arra, hogy ennyi idő alatt ügyvédet fogadjon, aki a felkérést elfogadja, elkészíti a bírósági felülvizsgálati kérelmet és még be is nyújtja. Ennyi idő alatt ez lehetetlen, ha még ügyvédkényszer is fennáll. Vagyis ezzel és ezáltal a törvényalkotó súlyosan alkotmányellenes módon sérti és korlátozza a jóhiszemű joggyakorlás alkotmányos jogelvét. A tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos jogokat. A rendeltetésszerű joggyakorlás alkotmányos alapelveit. A bírósághoz fordulás jogát. A védekezéshez való jogot. A jogorvoslatihoz fűződő jogot. A jogbiztonságot. Az esélyegyenlőséget. A diszkrimináció tilalmát és mindezek által az emberi méltóságot.

Mindezek felül a kötelező ügyvédi képviselés ugyanazt a korlátot eredményezi, mint a személyi azonosító megadásának a hiánya: ezen feltétel hiányában a jogsérelem reparálására nem kerülhet sor. Márpedig a jogsérelem orvoslásához erősebb alkotmányos érdekek kell, hogy fűződjen, mint ahhoz, hogy megadom-e a személyi azonosítót, ill. ügyvéddel nyújtom-e be a bírósági felülvizsgálati kérelmet, vagy sem.

Ugyanis azok a körülmények és szempontok, miszerint az alkalmazott törvények (amelyeket felsoroltam és megjelöltem) közjogilag alkotmányellenesek, ezért visszamenőleges hatállyal semmisek, nem válnak attól, sem azáltal jogszerűvé, hogy nem adtam meg a személyi azonosítót, sem pedig attól, hogy ügyvédi képviselést nélkül nyújtom be a jelenlegi felülvizsgálati kérelmemet.

Mert ennek az az üzenete: ha a személyi azonosító, valamint ügyvédi képviselő nélkül nyújtom be a felülvizsgálati kérelmet, akkor már nem lesz probléma, de még csak szempont sem, hogy az egész választás olyan szabályok mentén bonyolódik le, amely szabály alkotmányos keretek között nem is létezik. Pedig egy jogszabály létezését, jogszerűségét nem lehet annak függvényévé tenni, hogy az a személy, aki ezt sérelmezi, megadta-e a személyi azonosítóját, ill. ügyvédi képviselővel nyújtotta-e be?

És míg erre nagy hangsúlyt fektetnek, addig senki sem törődik azokkal a szempontokkal, hogy ügyvédi képviselőre (ügyvéd keresésére, megállapodásra, elkészítésre, benyújtásra) a három nap nagyon kevés. Úgy meg főleg, hogy ezen három napból egyik sem munkanap? Melyik ügyvéd vállalnak ilyenkor – főleg a húsvéti ünnepek alatt – munkát? Ilyenkor mindenki a családjával együtt ünnepel. Az ügyvédet is megilleti ez a jog. És nem fog egy számára érdektelen beadvány miatt elszakadni a családjától, hogy munkával töltse az ünnepeket.

Nagyon könnyű elméletben és papíron előírni ilyen abszurd feltételeket, miközben ennyi idő alatt, főleg ünnepnapok alatt lehetetlen ügyvédet keresni. Találni meg pláne.

És akkor ehhez a lehetetlen helyzethez hozzátehetjük azt a körülményt is, hogy míg ez a közjogilag alkotmányellenes törvény – alkotmányos jogokat sértő módon KÖTELEZŐEN előírja az ügyvédi részvételt, eddig az ügyvédnek meg joga van eldönteni, hogy elvállal-e egy ügyet, vagy sem. És az ünnepek alatt egy sem lesz, aki vállalná.

A törvényben nemcsak előírni kell az ügyvéd kötelező részvételét, de biztosítani is kellett volna annak alkalmazhatóságát, akár pl. egy ilyen helyzetben is. Könnyű valamit előírni, miközben a gyakorlatban működésképtelen. És akkor azért, mert egy törvényi előírás a gyakorlatban nem működik, az állampolgárt fosztják meg ezáltal az alkotmányos jogaitól és azok gyakorlásától. Ami megint csak felveti több alkotmányos jog sérelmét.

Abszurd lenne a maga nemében, hogy miközben a törvény egészének létezését vitatom, teszem kétséggé, addig a választási bizottságok ezen, alkotmányos keretek között nem létező törvény valamely, bármely pontjára hivatkoznak. Ha ugyanis a törvény egésze nem létezik alkotmányosan, akkor azt ezen nem létező norma egyetlen egy pontja sem létezik. És ha a törvény egészének létezése kétséges, akkor a választási szervek nem tehetik meg azt, hogy mégis nem létező ezen törvény bármely pontjára hivatkoznak eljárásuk során. Ugyanis ha a törvény egésze nem létezik, akkor ezzel együtt a törvény egyetlen egy pontja sem létezik. Azok a pontok sem, amelyekre hivatkoznak. Vagyis nem lehet hivatkozni olyan törvényi előírásra, ahol maga a törvény sem létezik (alkotmányosan).

Jogorvoslati határidők rövidsége

Az valahol érthető és indokolható, hogy egy választási eljárás során, kifejezetten a választási eredményekkel szoros összefüggésben benyújtott jogorvoslati kérelmeknek rövid határidőt szabjanak, tekintettel arra, hogy alkotmányos érdek fűződik a választási eredmények mielőbbi végérvényes megállapításához. Ugyanakkor már elfogadhatatlan, ha pl. a még a választások előtti vitatott jogkérdések rendezéséről van szó.

Elfogadhatatlan, ha pl. az Országos Választási Bizottság üléséről van szó, mert nagyon életszerűtlen, hogy mindenki jelen legyen, akinek valamely ügyét, jogorvoslati kérelmét bírálják el. És aki nincs jelen, márpedig vidékről, főleg távolról ezért senki sem utazik fel a fővárosba, különösen, ha még a visszaúttal is számolnia kell. És ha még tömegközlekedéshez kell alkalmazkodnia, akkor még inkább.

Ezért is, a vidékiek esetében nem olyan egyszerű egyáltalán tudomást szerezni a döntésről. A jogorvoslat esetében pedig még inkább aggályos ez a három nap. A döntésről való tudomást szerzés, ha ügyvéd is kell, ügyvéd keresése, megbízása. Ha vállalja, a jogorvoslat elkészítése és benyújtása. És akkor még ott van a hétvége és az ünnepnapok is. Mindezek alatt el kell készíteni egy „normális” beadványt. És ha nem valamely szervezet kíván élni ezzel a joggal, hanem, tegyük fel, egy magánszemély, akkor szinte lehetetlen betartani a három napot, mert olyan korlátozásokat is felállít ez a törvény (amelyik már önmagában is alkotmányosértő), amelyek mindegyikének teljesítésével gyakorlatilag fizikailag lehetetlen betartani ezt a három napot.

Az Alkotmánybíróság fogalmazta meg az **59/2003.(XI.26.) AB határozatában**: a választási eljárásban tehát tudható, illetve nagy valószínűséggel előre kiszámítható, hogy mikor kerülhetnek sorra olyan döntések, amelyekkel kapcsolatban a jogorvoslat esetlegesen felmerülhet. A jogorvoslattal érintett személy ennek megfelelően akár személyesen, akár megbízottja (delegált tag vagy eseti megbízott) közreműködésével figyelemmel kísérheti a kifogás elbírálását. Ha ezt elmulasztja, módjában áll a kifogása elbírálásáról utólag érdeklődni, mert a választási szervek elérhetősége biztosított. Ezek ugyanis - szemben a hatósági eljárásokban döntést hozó szervekkel - folyamatosan üléseznek, illetve készenléti helyzetben vannak.

Az Alkotmánybíróság is kifejtette ezzel kapcsolatban, hogy az ésszerűtlenül hosszú ideig elhúzódó jogviták a választások eredményének utólagos megkérdőjelezését is lehetővé tennék, adott esetben akadályoznák a választott testületek megalakulását vagy kétségbe vonnák a már megalakult testületek legitimációját. Ez sértené a népszuverenitás elvét, egyúttal ellentétes volna a jogállam demokratikus jellegével [59/2003. (XI. 26.) AB határozat].

Ezzel egyrészt az a probléma, hogy mindez csak szervezett kezdeményezés esetén valósítható meg, bármely magánszemély, ha önállóan, saját jogán szeretne élni a jogaival, már a lehetetlenséggel egyenértékű ezeknek a feltételeknek a maradéktalan teljesítése. Különösen az ügyvédi kötelezettséggel együtt lehetetlen tartani a három napot. Mindezekon túlmenően a jogorvoslat alkotmányos jogával való élést is jelentősen megnehezíti, gyakorlatilag el is lehetetleníti, ha ez a három nap részben, vagy egészben nem munkanapokra esik.

Másrészt, ha a három napnál hosszabb jogorvoslati határidő sértené a népszuverenitás elvét és ellentétes lenne a jogállam demokratikus jellegével, akkor az legalább annyira sérti a népszuverenitás elvét, hogy a jogi eljárások, a jogrendszer egésze, a jogintézmények működése olyan jogszabályokon alapul, amely jogszabályok alkotmányos keretek között nem is léteznek, mivel a jogalkotás alkotmányos követelményeinek megfelelően sosem alkották meg őket. És mindez nemcsak a népszuverenitás elvét sérti, hanem a jogállam demokratikus jellegét is. Amely jogállam jelenleg nem létezik. Többek között, sok egyéb mellett azért sem, mert a jogrendünk hemzseg az ilyen közjogilag alkotmányellenes normától és ezek alkotmányellenessége felett gyakorlatilag szemet huny az az Alkotmánybíróság, amely eddig arra nem volt képes, hogy legalább a saját alkotmányos legitimitását megpróbálja rendezni.

Az meg – alkotmányjogilag külön is érthetetlen – hogy a határidő utolsó napján miért kell 16.00.-ig beérkeznie a beadványnak. Ahová a jogorvoslatot be kell nyújtani, ott általában 16.00.-kor letelik a munkaidő. Ezért is, ha – tegyük fel – a beadvány 16.00 előtt néhány perccel előtt kerül elküldésre (ami a három napos rövid határidő miatt egyáltalán nem életszerűtlen), akkor azzal 16.00 után már nem fognak foglalkozni, legfeljebb a következő munkanapon. Tehát ha a jogorvoslattal élni kívánó személy – esetlegesen – csak a következő munkanap reggel nyújtja be a jogorvoslati kérelmét, akkor azzal semmivel sem tart tovább az egész ügy, mivel a benyújtott jogorvoslati kérelemmel akkor is csak a következő munkanapon tudnak foglalkozni, ha az már előző nap, 16.00.-ig benyújtásra kerül. És ha a határidő nem munkanapra esik, akkor meg főleg csak a következő munkanap tudnak vele foglalkozni. Ezért is nyugodtan lehetne kiterjeszteni a jogorvoslati határidőket pl. az általam megjelölt szempontokra is figyelemmel.

Személyazonosság igazolása a szavazás során

Ezen közjogilag alkotmányellenes, vagyis alkotmányosan nem létező **2013. évi XXXVI. törvény** – tartalmi tekintetben – a választópolgár személyazonosságának igazolására vonatkozóan a következőket írja elő

176. § A választópolgár igazolja személyazonosságát, valamint lakcímét vagy személyi azonosítóját. A szavazatszámláló bizottság megállapítja, hogy a polgár szerepel-e a kinyomtatott szavazóköri névjegyzékben.

177. § (1) A szavazatszámláló bizottság visszautasítja azt a választópolgárt, aki a) nem tudja személyazonosságát és lakcímét vagy személyi azonosítóját igazolni,

Vagyis ezen törvényi szabályozás alapján

A törvény (ha alkotmányos keretek között jogszerű lenne) nem rendelkezik arról konkrétan, hogy hogyan és mivel kell igazolnia a választópolgárnak a személyazonosságát. Ezt viszont a törvényalkotó helyett a választási szervek – egyik sem – saját hatáskörben nem határozhatják meg, mert az már hatáskörrelvonás lenne. Ugyanis, ha a választási szervek határozzák meg azt, hogy a választópolgár, hogyan, mivel igazolhatja a személyazonosságát, miközben erről a törvény konkrétan nem rendelkezik, akkor az a választási szervek részéről már nem jogalkalmazás, hanem jogalkotás lenne.

Abból a törvényi megfogalmazásból, miszerint a választópolgár igazolja a személyazonosságát, nem következik sem az, hogy a személyazonosság igazolása kizárólag csak személyi igazolvánnyal, útlevétellel, vagy jogosítvánnyal lehetséges. Álláspontom szerint a személyazonosság igazolására bármi más olyan okmány megfelel, amely vagy hatóság által került kiállításra (ilyen pl. a születési anyakönyvi kivonat), vagy fényképes. Ez pl. lehet akár egy buszbérlet is, amelyen van fénykép. Megjegyezni kívánom, hogy a törvény nem rendelkezik arról sem, semmilyen formában sem, hogy a személyazonosság igazolása csak fényképes okmánnyal lehetséges. Tehát a fénykép megléte sem törvényi feltétel.

Különösen annak tükrében tartom fenn ezen álláspontomat, hogy a törvény még UTALÓ SZABÁLY formájában sem hivatkozik bármely más szabályra.

Ugyanakkor a választási szervek saját hatáskörben nem jogosultak rendelkezni erről a jogkérdésről. Ennek kapcsán mindenesetre azért felhívom mindannyiuk szíves figyelmét, hogy ez a közjogilag alkotmányellenes, 2013. évi törvény úgy rendelkezik, hogy

51. § (1) A Nemzeti Választási Bizottság a választással kapcsolatos jogszabályok egységes értelmezése érdekében a választási szervek számára iránymutatást adhat ki.

(2) Az iránymutatás kötelező jogi hatással nem rendelkezik, kizárólag iránymutató jellegű

Vagyis az iránymutatás semmiféle kötelezettséget sem ró a választási szervekre. A személyi okmányok meghatározása kapcsán sem. Ezért is, ha a törvény (ami egyébként is közjogilag alkotmányellenes) nem írja elő, nem konkretizálja, nem szabályozza konkrétumában, akkor a választási szervek sem írhatják elő kötelező érvennyel, hogy a személyazonosság igazolása csak személyi okmánnyal lehetséges.

Mindennek ott és abban van különös jogi jelentősége, hogy pl. személy szerint nekem már több, mint négy éve nincs semmilyen érvényes személyi okmányom, mivel az állami szervek nem hajlandók nekem személyi okmányt készíteni. A személyi okmány elkészítését már több, négy éve megtagadják velem szemben. Mindez azért történt, mivel már négy évvel ezelőtt is és azóta is ragaszkodom ahhoz és egyben megkövetelem, hogy olyan személyi igazolványt készítsenek nekem, amely megfelel valamennyi hatályos törvényi és alkotmányos előírásnak. Mivel ezt a feltételt kikötöttem, ezért inkább nem csinálnak nekem személyi igazolványt. Ha beleegyeznek abba, hogy törvénytelen legyen a személyi igazolvány, akkor készítenének. De törvényeset nem hajlandók.

Már 2015-ben tapasztaltam, hogy a személyi okmányok **ELKÉSZÍTÉSÉNEK MÓDJA**, mind pedig az igazolvány **ADATTARTALMA** egyaránt sérti a jelenleg is hatályban lévő Magyar Köztársaság Alkotmányát (amelyet alkotmányos keretek között sosem helyeztek hatályon kívül). Ezt

meghaladóan a **polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról 1992. évi LXVI. törvény (Nytv.)**, az **információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.)**, valamint a **közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.)** előírásait. Ez utóbbi törvény vonatkozásában tudom, hogy időközben új törvényt léptettek hatályba, de egyrészt, amikor a személyi okmány elkészíttetését kezdeményeztem (és az eltelt négy év során) ennek a **Ket.**-nek az előírásai voltak hatályban. Másrészt ez a jelenleg hatályos közigazgatási törvény (**Akr.**) ugyancsak alkotmányosértő közjogi értelemben, ezért ez a jelenlegi közigazgatási törvény alkotmányos keretek között szintén nem létezik. Ebből következően a **Ket.**-et nem is helyezhette hatályon kívül.

A jelenleg is hatályos, a **polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról 1992. évi LXVI. törvény (Nytv.) 29.§.(2)** bekezdése tételesen és taxatív felsorolja („a”-tól „m” pontig), hogy mit tartalmazhat a személyi okmány. A törvény kógens szabályozásától nem lehet eltérni. Ez kötelező mindenre és így kötelező mindenre.

29. §. (2) A személyazonosító igazolvány vizuálisan észlelhető módon tartalmazza

- a) a polgár nevét,
- b) a polgár születési helyét,
- c) a polgár születési idejét,
- d) a polgár állampolgárságát,
- e) a polgár anyja nevét,
- f) a polgár nemét,
- g) a polgár arcképmását,
- h)² a polgár aláírását, ha 12. életévét betöltötte, valamint nem írásképtelen vagy írástudatlan,
- i) a polgár személyazonosító igazolványa érvényességi idejét,
- j) a polgár személyazonosító igazolványa okmányazonosítóját,
- k) a polgár személyazonosító igazolványa kiállításának idejét,
- l) a polgár személyazonosító igazolványát kiállító hatóság nevét,
- m) a (4) bekezdés szerinti tényt vagy a 29/G. § (1) bekezdésében foglalt esetekben

-jogsabályban meghatározott nem olvasható formában - a külföldre utazási korlátozás tényét.

És ebben a felsorolásban nem szerepel az ország neve. Lehet, hogy hülye a törvény és rossz (egyébként szerintem is), de attól még hatályos. És amíg ez a hatályos, e szerint kell(ene) csinálni a személyi okmányokat. Persze, meg lehet változtatni a törvényt (nosza, rajta), de amíg ez a hatályos, ezt kell betartani. És a jelenleg hatályos törvény alapján (bármilyen rossz is) a személyi okmányra nem lehet ráírni, rányomtatni, rögzíteni az ország nevét. Lehet ezzel nem egyetérteni, de a törvény alapján akkor sem lehet az okmányon az országnév. A közigazgatási szervek pedig nincsenek abban a jogi helyzetben, hogy saját hatáskörben kiterjesszék a törvény taxatív felsorolását és olyant is rá rögzítsenek az okmányra, pl. az ország nevét, melyet a törvény felsorolása nem tartalmaz. A közigazgatási szervek jogalkalmazók és nem jogalkotók. Márpedig ha az okmányra olyant is rögzítenek, amit a törvény nem tesz lehetővé, akkor az azt jelenti, hogy a közigazgatási szervek elvonták a törvényalkotó jogalkotási jogát.

Tehát a személyi okmányon KIZÁRÓLAG csak az szerepelhet, amelyet a törvény meghatároz. Attól nem lehet eltérni, semmilyen irányban sem, semmilyen módon, sem semmilyen téren. A közigazgatási szervek pedig ebben az esetben jogsértő módon kiterjesztőleg alkalmazzák a törvényt, mert olyan feltételt (adatot, vagy akárminek is nevezzük) is tartalmaz az okmány, amelyet a törvény nem tesz lehetővé és nem enged. Ezért is, ha attól bármilyen tekintetben eltérnek, pl. ráírják az ország nevét, bármilyen formában is, akkor az törvényt sértő. Az nemcsak szerintem törvényt sértő, hanem a törvény alapján is. Ha a törvény kógens szabályként konkrétan megmondja, hogy mi lehet a személyi okmányon és ettől eltérően a közigazgatási szervek mégis rögzítenek rajta olyant, amit a törvény nem tesz lehetővé, akkor az, akárhogy is cizelláljuk, a közigazgatási szervek általi kiterjesztés egyértelműen törvényt sértő. A közigazgatási szervek pedig nincsenek olyan jogi helyzetben, hogy saját hatáskörben felülbírálják a törvényt és

önhatalmúlag úgy döntsének, hogy ráírják az ország nevét. Erről a törvénynek kell rendelkeznie. Ha a törvény nem rendelkezik erről, akkor nem lehet az okmányon rögzíteni az ország nevét.

Mivel azonban olyan okmányokat készítenek, amelyiken rajta van az ország neve (attól függően, hogy mikor került kiállításra)– Magyar Köztársaság, ill./vagy Magyarország – ezért állítom és fenntartom, hogy ma Magyarországon minden olyan személyi okmány törvénytelen, amelyiken valamilyen formában szerepel az ország neve. Legyen az személyi igazolvány, jogosítvány, forgalmi engedély, vagy éppen útlevél. Gyakorlatilag az egész országnak, minden állampolgárnak (akik személyi okmányra jogosultak) törvénytelen személyi okmánya van. Tessék mondani: érvénytelen személyi okmánnyal nem engednek szavazni, de törvénytellel lehet?

Ezen kívül az is probléma, hogy a jelenleg hatályos, **a személyazonosító igazolvány kiadása és az egységes arcképmás- és aláírás-felvételezés szabályairól szóló 414/2015. (XII. 23.) Korm. rendelet** alkotmányesértő, mivel kormányrendeleti szinten rendelkezik személyes adatokról, annak ellenére, hogy az Alkotmánybíróság (amikor még szakmai alapon működött) több korábbi határozatában is meghatározta (mindenkire nézve kötelező érvénnyel), hogy személyes adatokról KIZÁRÓLAG csak törvényben lehet rendelkezni.

Ezt meghaladóan a személyi okmány készítésénél a közigazgatási szervek azt akarják, hogy új képet készítsék az új személyi okmányhoz. Csakhogy a jelenleg hatályos, egyébként alkotmányesértő kormányrendelet már nem rendelkezik arról, hogy az új személyi okmányhoz új arcképmás (és nem fénykép) kell. Tehát a korábbi okmányhoz készített arcképmást is lehetne rögzíteni az új okmányom. Egyrészt, mert a korábbi arcképmásom jelenleg is benne van a közigazgatás rendszerében, arról személyesen meggyőződtem. Megjegyzem, a korábbi szabályozás, amelyik akkor volt hatályban, amikor a lejárt érvényességű személyi okmányom készült, még rendelkezett az arcképmás vonatkozásában időintervallumról, de a jelenlegiben már nincs ilyen szabályozás. Ezért nem kérhetik a közigazgatási szervek, hogy új arcképmást készítsék. Márcsak azért sem, mert a korábbi szabályozásból azt is kivették, hogy az okmány birtokosának felismerhetőnek kell lennie. Már ez sem jogszabályi feltétel. Mégis ragaszkodnak hozzá. Amely megint csak hatáskör túllépés. Ugyanis ha az egyébként közjogilag alkotmányellenes kormányrendelet nem rendelkezik arról, hogy új kép kell az okmány birtokosáról, arról sem rendelkezik, hogy a képet az okmány birtokosáról kell készíteni (és nem pl. egy másik képről), sem arról, hogy az okmány birtokosának a kép alapján felismerhetőnek kell lennie, akkor ilyen saját hatáskörben történő rendelkezést a közigazgatási szervek jogszerűen nem tehetnek meg.

Mindenesetre az azért nagyon érdekes, hogy az országnév elnevezése esetében a közigazgatási szervek önhatalmúlag kiterjesztik a törvényi taxatív felsorolását, míg az arcképmás esetében, ahol nem előírás, hogy újnak kell lennie az arcképmásnak, viszont szűkítően értelmezik és alkalmazzák a jogszabályt. És megint önkényesen és önhatalmúlag. Ahol a törvény konkrétan meghatározza, hogy mi lehet az okmányon, ott a törvényi feltételekhez még hozzátesznek olyan újabb feltételt, szempontot, körülményt, adatot, amelyről a jogszabály nem rendelkezik. De ezzel szemben, ahol a jogszabály nem határoz meg feltételt (pl., hogy mikorinak kell lennie az arcképmásnak), ott meg lekorlátozzák a jogszabály kereteit. Vagyis ha a jogszabály nem rendelkezik arról, hogy az arcképmásnak újnak kell lennie, akkor a közigazgatási szervek ilyen feltételt nem írhatnak elő, mert azzal már nem jogszabály alkalmazók, hanem jogszabályt alkotnak. De ugyanezen szempontok körülmények állnak fenn az aláírás kapcsán is, ezért nem ismételtem meg.

Mindezek alapján – álláspontom szerint a választási eljárásban a szavazáskor a választási szervek nem korlátozhatják le a szavazásra jogosult állampolgár személyazonosságának igazolását kizárólag csak a személyi igazolványra, az útlevélre, valamint a jogosítványra. Különösen annak tükrében, hogy amely szempontok miatt a közigazgatás rendszere immár több, mint négy éve nem hajlandó nekem személyi igazolványt készíteni, bármennyire is szeretném, azon szempontok miatt ma Magyarországon senkinek sincs minden tekintetben törvényes személyi okmánya. Tessék mondani: törvénytelen személyi okmánnyal lehet szavazni?

Törvénytelen személyi okmánnyal miért lehet szavazni? Ha az érvénytelenség szempont, akkor a törvénytelenesség miért nem az?

És egyáltalán jogosan korlátoznak-e a választási szervek a választójogom gyakorlásában akkor, ha az államnak és az állami szerveknek felróható okból nem rendelkezem immár több, mint négy éve semmilyen személyi okmánnyal. Az állam hibája, bűne lehet-e az én felelősségem? És miért nekem kell viselni annak a következményét, hogy az állam immár több, mint négy éve nem hajlandó nekem semmilyen törvényes személyi okmányt biztosítani?

Ugyanis álláspontom szerint nem lehet alkotmányos keretek között úgy választást lebonyolítani, hogy a választási eljárás, maga a választás rendszere hemzseg az alkotmányellenes rendelkezésektől, intézkedésektől. Már a jogalkotás legalapvetőbb szabályait sem tartották be a jogrendszer kialakításakor.

Az alkotmányellenes intézkedések körébe tartozik az is, hogy valami elképesztő hanyagsággal biztosítják a határon túliak számára a szavazást, miközben az ő személyazonosságukat tényleg nem tudják semmilyen módon ellenőrizni. Nem tudják, hogy egyáltalán él-e még az a személy, aki szavazott, vagy az ő nevében más szavazott. Nem tudják ellenőrizni, hogy az adott határon túli szavazó nincs-e eltiltva a közügyek gyakorlásától? Nem tudják ellenőrizni, hogy egy szavazatot tényleg csak egy személy adott le, vagy egy személy valójában több szavazattal is élt-e?

A határon túli szavazókkal kapcsolatos alkotmányossági aggályok

ellenőrizhetetlenek, a választói névjegyzék nem nyilvános, nem tudni, kik regisztráltak, a regisztráció nem garancia, nem tudni haltak-e meg azóta nem tudni, hogy áll-e valaki a közügyek gyakorlásának eltiltása alatt a választási eljárás egyetlen egy szakaszában sem kellett a személyazonosságot igazolni nem tudni, hogy mindenki személyesen szavazott-e a választás titkossága nem mindig érvényesült, nyilvánosan is szavaznak a szavazatokat egy ember is össze tudta gyűjteni befolyásolás a szavazásban a határon túli szavazatok törvényessége nem biztosított. Hatása jelentős lehet: 2014-ben a határon túli szavazatok által szerzett mandátum biztosította a kétharmadot a fidesznek

Mindez kiküszöbölhető (lenne) azzal, hogy megállapításra kerül az alaptörvény és a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény** közjogi alkotmányellenessége és visszamenőleges hatályú megsemmisítése, miáltal a határon túliaknak már nem lesz lehetőségük a szavazataik által beleavatkozni az ország életviszonyaiba, amelynek következményeit, hatásait nem viselik. Ugyanis a határon túliak számára a szavazást csak ez a két, közjogilag alkotmányellenes norma biztosította. Ha ezek semmissé válnak (mert alkotmányjogilag egyébként is semmisek), akkor már nem tudnak szavazni a határon túliak, következésképp a szavazataikkal sem tudnak beleavatkozni a határon belüli életviszonyokba. Amit egyébként sem tehetnének meg, mivel életvitelszerűen nem itt élnek, a szavazataik következményét nem viselik, a közterhekhez nem járulnak hozzá.

A jelen ügyet érintően a törvényalkotás folyamatában az alaptörvény, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény**, az országgyűlési képviselőkéről szóló **2011. évi CCIII. törvény**, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló **2011. évi CLXI. törvény**, valamint a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló **2011. évi CLXII. törvény**, valamint az **Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény** vonatkozásában többszörösen is ugyanazokat a jogalkotási garanciákat mellőzték a törvényalkotás során.

Valamennyi norma esetében megállapítható, hogy a Parlament napirendjén és ülésén szereplő azon tartalom, amelyet a törvényalkotási vita keretében és részeként megvitattak, amelyről

parlamenti vita volt, az a törvényjavaslati tartalom gyakorlatilag sosem került szavazásra. Ugyanis azt a törvényjavaslati tartalmat, amelyet a törvényalkotás keretében megvitattak, mire szavazásra került, addig a zárószavazás előtti érdemi módosítókkal olyan nagymértékben megváltoztatták, hogy az a tartalom lényegében alapjaiban tért el a zárószavazás előtti állapotokhoz képest. Vagyis valamennyi norma esetében két, egymáshoz képest jelentős mértékben eltérő tartalom volt. Egyik tartalmat (látszólag) megvitatták, a másiktól szavaztak. És ez a két tartalom alapjaiban tért el egymástól. Amit tartalmat megvitattak, arról nem szavaztak, míg azon tartalom, amelyről szavaztak, sosem volt a Parlament napirendjén, arról nem folyt jogalkotási vita. Úgy is mondhatnám, hogy a törvényjavaslat vitájában a törvényjavaslat egy tartalmáról vitáztak, míg a szavazás keretében más tartalomról szavaztak. Tehát ilyenformán két, egymástól teljesen különböző tartalma volt ennek a törvényjavaslatnak. Az egyikről vitáztak, míg a másiktól szavaztak. Ez így pedig alkotmányos keretek között nem jogszerű jogalkotás. Ez nem felel meg a jogalkotás alkotmányos követelményének, ugyanis a jogalkotás során alkotmányos keretek között, a zárószavazás keretében már csak koherenciazavar kiküszöbölésére vonatkozó módosításokat lehet eszközölni. Ehelyett azzal, hogy egy teljesen más tartalomról szavaztak, mint amit megvitattak, gyakorlatilag a törvényjavaslat zárószavazás keretében történt érdemi és koncepcionális módosítást valósítottak meg. Ez pedig a jogszerű jogalkotás követelményével összeegyeztethetetlen. Ezért az alaptörvény, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény, az országgyűlési képviselőről szóló 2011. évi CCIII. törvény, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény, valamint a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény** vonatkozásában minderre tekintettel közjogilag alkotmányellenes, visszamenőleges hatállyal semmis, következképp az eljárásban és a választásban, annak egyetlen egy pontján sem, nem alkalmazható egyik norma sem, hivatkozások és döntések alapját nem képezhetik.

Mindezekon felül a **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény** vonatkozásában a felkészülési idő hiánya is megalapozza ezen norma közjogi alkotmányellenességét. Ugyanis ezen törvény kihirdetett változata úgy rendelkezett, hogy a kihirdetését követő napon lép hatályba. A kihirdetése 2011.12.02. péntek volt. A hatálybalépése 2011.12. 3. szombat.

Vagyis a felkészülési idő legminimálisabb mértékét sem adták meg a bírósági rendszernek. Pénteken kihirdették, másnap, szombaton, szabadnap meg már hatályba is lépett. A bírósági rendszernek úgy kellett gyakorlatilag erre az új törvényre átállniuk, amely ráadásul a saját szervezeti egységük, jogintézményük létezéséről, működéséről szól(na), hogy a kihirdetést követő első munkanapon már két napja hatályban volt ez a törvény. Mikor is tudtak volna átállni? A legkisebb esélyt sem kapta meg a bíróság intézményrendszere a felkészülésre.

Az Alkotmánybíróság már korábban, amikor még szakmai alapon működött, nyomatékosította, hogy „a jog érvényesülésének kiszámíthatósága magában foglalja a jogalkalmazás, így a bírósági eljárások kiszámíthatóságát is.” (ABH 1992, 59, 66.) Mindehhez én teszem hozzá, hogy nemcsak a jogalkalmazás, hanem a jogalkotás vonatkozásában is alapvető feltétel a kiszámíthatóság.

A kiszámíthatóságon és a jogbiztonságon felül alapvető alkotmányos követelmény a felkészülési idő biztosítása. Ha ugyanis egyik napról a másikra léptetik hatályba a törvényt, ráadásul mindez hétvégre esik, akkor ezzel sérül még a rendeltetésszerű joggyakorlás alkotmányos jogelve, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos alapelv. Ezért is alkotmányos követelmény a jogszabályok hatálybalépése kapcsán az új rendelkezések alkalmazására való felkészülési idő biztosítása. [7/1992. (I.30.) AB határozat, ABH 1992, 45, 47.; 25/1992.(IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 131, 132.; 28/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 155, 156-159.; 57/1994. (XI. 17.) AB határozat, ABH 1994, 322, 324.; 43/1995. (VI.30.) AB határozat, ABH 1995, 188, 196.].

A jogbiztonság követelménye a jogszabály hatálybalépése időpontjának megállapítására vonatkozóan azt a kötelezettséget hárítja a jogalkotóra, hogy kellő időt biztosítson:

- a jogszabály szövegének megismerésére;
- a jogalkalmazó szervek számára a jogszabály alkalmazására való felkészüléshez;
- a jogszabállyal érintett szervek és személyek számára annak eldöntéséhez, hogy miként alkalmazkodjanak a jogszabály rendelkezéseihez (28/1992. (IV.30.) AB határozat, ABH 1992, 155, 156-157.).

A követelmény lényeges fogalmi eleme a jövőidejűség, vagyis az, hogy a jogalanyok a jövőbeni jogviszonyaikat tudják úgy alakítani, hogy őket az új jogi szabályozás hatálybalépéséből eredően joghátrány ne érje. Ez a jelenleg vizsgált esetben nincs így: bíróságok jogintézménye már működött a korábbi norma alapján, amikor ez az új törvénynek köszönhetően (a közjogi alkotmányellenességtől függetlenül) a felkészülési idő esélyét sem kaphatta meg az átállásra, ill. az új törvény előírásához való alkalmazkodásra.

Az Alkotmánybíróságnak a felkészülési idővel összefüggésben kialakult gyakorlata [48/2001. (XI. 22.) AB határozat, ABH 2001, 330.] számos döntésén keresztül alakult ki, amelynek összefoglaló jellegű hivatkozására legutóbb a 8/2011. (II. 18.) AB határozatban (ABH 2011. február, 68, 75-78.) és a 29/2011. (IV. 7.) AB határozatban (ABH 2011. április, 323, 326-327.) került sor. az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamiság elvéből a jogalkotással szemben levezethető követelmény az, hogy a jogszabály hatálybalépésének időpontját úgy kell meghatározni, hogy a jogalanyok számára legyen tényleges lehetőség arra, hogy magatartásukat a jog előírásaihoz tudják igazítani. Kellő időt kell hagyni, hogy a jogszabályban foglalt kötelezettségek és jogok által érintett személyi kör ténylegesen megismerhesse azt és az új feltételrendszerhez alkalmazkodni tudjon. Valamint a jogszabály címzettjeinek arra, hogy a jogszabály szövegét megismerhessék, és döntsenek arról, miként alkalmazkodnak az új jogi helyzethez. A kellő idő mértékének meghatározása a jogalkotó feladata, a jogszabály jellegét és a végrehajtáshoz szükséges felkészülési időt figyelembe véve. A jogszabály alkotmányellenessége csak a felkészülési idő jogbiztonságot súlyosan veszélyeztető hiánya miatt állapítható meg. Ebben az esetben, ezen törvény kapcsán a jogbiztonságot súlyosan veszélyeztető az a körülmény, hogy az egész bírósági intézményrendszerének kellett gyakorlatilag egy hétvégén, szó szerint egyik napról a másikra átállniuk az új szabályozásra. Ez az igazságszolgáltatás működésének egészét veszélyeztette. [7/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 45., 47.; 25/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 131, 132.; 28/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 155, 156-159.; 57/1994. (XI. 17.) AB határozat, ABH 1994, 316, 324.; 43/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 188, 196.]

Összességében mégis megállapítható, hogy ha a hatályba lépő szabályozás új, illetve a korábbiakhoz képest többletkötelezettséget keletkeztet a hatálya alá tartozó jogalanyok számára, ugyanakkor ahhoz alkalmazkodni csak rendkívüli erőfeszítések árán, avagy azzal együtt sem lehet, úgy az azonnali – e körbe tartozik a hétvégén, egyik napról a másikra történő – hatályba léptetés nem tekinthető jogállami jogalkotásnak. Különösen sérti a jogállamiság elvét az olyan jogalkotói megoldás, amely a megismerés és az alkalmazkodás, illetve a jogkövető magatartás tanúsításának lehetőségét rendkívüli módon megnehezíti, esetleg kizárja.

Ugyanis az Alkotmánybíróság 8/2003. (III. 14.) AB határozatában alkotmányos követelményként meghatározta, hogy jogalkotásra csak a jogbiztonság alkotmányos elvének megfelelően kerülhet sor. A jogbiztonság elve megköveteli, hogy a jogalkotás (...) ésszerű rendben történjék (...). (ABK 2003. március, 90.).

Lázár János akkori fideszes frakcióvezető az alaptörvény zárószavazása körében tizennégy további módosító javaslatot is beterjesztett és egy részük kifejezetten új, érdemi módosításra irányuló rendelkezéseket tartalmazott. De ugyanilyen új, érdemi tartalmat megjelenítő módosításokat nyújtottak be , a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény, az**

országgyűlési képviselőkről szóló 2011. évi CCIII. törvény, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény, valamint a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény(ek) zárószavazása keretében. És ezek a zárószavazás előtti módosító javaslatok – valamennyi norma vonatkozásában – nem csak a tervezet belső összhangjának helyreállítását, a koherenciazavar kiküszöbölését szolgálták. Az előterjesztések például az alaptörvény vonatkozásában az önkormányzatok működésével vagy az egészséghez való alkotmányos joggal összefüggésben is teljesen új, addig a Parlament előtt, az alaptörvény parlamenti vitájában nem ismert szabályokat, új módosításokat tartalmaztak. De ugyanígy a többi normát illetően is a zárószavazás keretében beterjesztett módosító javaslatok szintén olyan új szabályokat tartalmaztak, amelyek a parlamenti vitában ismeretlenek voltak.

Az Alkotmánybíróság korábban már több határozatában is kifejtette, hogy a törvény(javaslat) zárószavazás előtt történt érdemi módosítása a törvény közjogi érvénytelenségét vonja maga után. Az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy a törvényalkotási folyamat egyes eljárási szabályainak betartása a törvény érvényességének jogállami követelménye. A zárószavazás előtti érdemi módosítás vonatkozásában már nem történt parlamenti vita, az ellenzéknek nem volt joga, sem lehetősége módosítási javaslattal élni, nem tudtak hozzászólni, vagyis gyakorlatilag a korábbi, a vita alapját képező változathoz képest, diktátumként átverve, egy alapjaiban más tartalmú törvényjavaslatot emeltek jogszabályi szintre. Ebben a zárószavazás előtti módosításban már semmilyen tekintetben nem érvényesült a parlamenti mechanizmus, a jogalkotási szabályok folyamata, ráadásul zárószavazás előtt – alkotmányosan – már csak koherenciazavar okán lehetne módosítást benyújtani. És az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a közjogi alkotmányellenességben szenvedő norma visszamenőleges hatállyal semmis, érvénytelen és hatálytalan.

Az Alkotmánybíróság korábban több alkalommal is megállapította normák közjogi alkotmányellenességét. Legutóbb 2011-ben, az 1279/B/2011 Ab-határozatában közjogi érvénytelenség miatt alkotmányellenesnek nyilvánította és megsemmisítette a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi C. törvényt (Ehtv.) Az Alkotmánybíróság a törvényt tartalmilag nem vizsgálta érdemben, mivel már a közjogi érvénytelenségén elbukott az alkotmányosság. A T/3507/98. számú zárószavazás előtti módosító javaslat elfogadása tehát nem járult hozzá a T/3507/90. számú egységes javaslatnak az Alkotmánnyal való összhangjához, hanem kifejezetten a jogbiztonságot sértő szabályozási helyzethez vezetett.

Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította: az Ehtv. megalkotása során a T/3507/90. számú egységes javaslathoz képest koncepcionális változást tartalmazó T/3507/98. számú zárószavazás előtti módosító javaslat benyújtására és elfogadására a Házzabálynak a közügyek érdemi megvitatásának, a köz érdekében végzendő képviselői tevékenységnek, ezáltal a demokratikus hatalomgyakorlásnak garanciáját képező, a jogalkotás ésszerű rendjének biztosítékául szolgáló a 107. §-ával ellentétesen került sor, ami egyben az Alkotmány 2. § (1) és (2) bekezdésének, valamint 20. § (2) bekezdésének sérelmét eredményezte.

Arra tekintettel, hogy a T/3507/98. számú zárószavazás előtti módosító javaslat a törvényjavaslat számos rendelkezését és azon belül alapvető jelentőségű, elvi szabályozási részét is érintette, nem állapítható meg, hogy a zárószavazás előtti módosító javaslat benyújtása nélkül a törvényjavaslat újratárgyalásával vagy záró módosítás nélkül milyen tartalommal került volna elfogadásra, továbbá arra tekintettel, hogy az Ehtv T/3507/98. számú zárószavazás előtti módosító javaslattal érintett rendelkezéseinek részleges megsemmisítése a jogbiztonság súlyos sérelméhez vezetne, az Alkotmánybíróság a rendelkező részben foglaltak szerint az Ehtv. egésze közjogi érvénytelenségének megállapításáról és megsemmisítéséről döntött.

Mindezt azért említettem meg és hoztam elő példaként, mivel az alaptörvény, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény**, valamint a **bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény** pontosan ugyanebből az alkotmányjogi sebből vérzik. Ahogy az Ehtv. esetében, úgy ezen törvények vonatkozásában is a zárószavazás előtt olyan módosító indítványt nyújtottak be kormányzati oldalról, amely alapjaiban és érdemben változtatták valamennyi norma esetében meg az egész törvény(javaslatot), amelyről (képmutató módon) látszatvitát rendeztek teljesen feleslegesen. És ha az Ehtv. ezen szempontok miatt - függetlenül a konkrét tartalmától - közjogi szempontból érvénytelen és alkotmányellenes lett, akkor ugyanezen alkotmányjogi jogelv alapján az alaptörvényről is, a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvényről** is, a **bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvényről** is, valamint a **bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvényről** is elmondható, hogy közjogi szempontból visszaható hatállyal alkotmányellenes.

A közjogi érvénytelenség egyébként nyilvánvalóan fennáll az alaptörvény és a három, hivatkozott törvény esetében is. Hiszen ezen normák elfogadása – a jogalkotás tekintetében - a narancsosok részéről pontosan alkotmánysértő módon történt, mint az Ehtv. esetében.

A közjogi érvénytelenség kérdéskörében az Alkotmánybíróság a 11/1992. (III. 5.) AB határozatában már kifejtette: A jogállamiság és a jogbiztonság elvéből fakadnak az eljárási garanciák. (...) Csak a formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály (...). Ezek alapvető jelentőségűek az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága szempontjából." [11/1992. (III. 5.) AB határozat (ABH 1992, 77, 85.) Ezt erősítette meg az Alkotmánybíróság a 75/1995. (XII. 21.) AB határozatában: "Az alanyi jogok és kötelezettségek érvényesítésére szolgáló eljárási garanciák a jogbiztonság alkotmányos elvéből következnek. Megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban a jogbiztonság szenved sérelmet." (ABH 1995, 376, 383.)

A jogalkotásra vonatkozó formalizált eljárási szabályok betartása alapvető alkotmányos követelmény, ezért az Alkotmánybíróságnak e szabályok betartását akkor is vizsgálnia kell, amikor az Országgyűlés alkotmányozóként nyilvánul meg. A jogalkotásra adott felhatalmazás kereteinek a túllépése pedig olyan súlyos eljárási szabályszegést jelent, amely a jogszabály közjogi érvénytelenségének a megállapítását és a jogszabály megsemmisítését kell, hogy maga után vonnia. Még akkor is, ha az alaptörvény megalkotása keretében lépték túl a jogalkotás alkotmányos kereteit. E keretek túllépése az így megalkotott szabályok semmisségét eredményezi, kell eredményeznie, ezért azokat úgy kell tekinteni, mintha létre sem jöttek volna. Vagyis ezen alkotmányos jogelvek alapján alkotmányos keretek között sem az alaptörvény nem jött létre, sem pedig a hivatkozott öt törvény.

Az Alkotmánybíróság 61/2011. (VII. 13.) AB határozatában kimondta, hogy az Alkotmánybíróság hatásköre kivételesen az alkotmányi rendelkezéseknek a közjogi érvénytelenség szempontjából való felülvizsgálatára is kiterjedhet, mivel a törvény- vagy alkotmányellenesen létrejött, közjogi érvénytelenségben szenvedő jogszabályok semmisnek tekintendők. És ez alól nem lehet kivétel az alaptörvény sem.

A 61/2011. (VII. 13.) AB határozat annyival lépett túl a korábbi gyakorlaton, hogy bizonyos feltételek fennállása esetén lehetővé tette az Alkotmány, illetve annak módosításának felülvizsgálatát. Az Alkotmánybíróság megállapította a hatáskörét arra az esetre, ha az alkotmány, ill. az alkotmánymódosítás közjogi érvényessége vitatott. Az Alkotmánybíróság érvelése szerint nem zárható ki az Alkotmánybíróság hatásköre az alkotmányi rendelkezéseknek a közjogi érvénytelenség szempontjából való felülvizsgálatára, hiszen a törvény- vagy akár alkotmányellenesen létrejött, a közjogi érvénytelenségben szenvedő jogszabályok semmisnek, vagyis olyannak tekintendők, mintha azok létre sem jöttek volna." (ABH 2011, 290, 317.) Az Alkotmánybíróság ismertetett gyakorlata szerint tehát nem kizárt az Alkotmány felülvizsgálata

akkor, ha akár az Alkotmány valamely rendelkezésének, vagy alkotmánymódosító törvénynek a közjogi érvényessége kérdőjeleződik meg.

Az **alaptörvény** közjogi alkotmányellenességét megalapozó, zárószavazás előtti érdemi módosítások, mely módosítások nem képezték parlamenti vita tárgyát, és amelyekre tekintettel, mindezek alapján megállapítható a közjogi alkotmányellenesség, valamint a visszamenőleges hatályú semmisség:

Ezek a módosítások az **Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény** közjogi alkotmányellenességét érintően érdemi és koncepcionális módosítások voltak. És mivel ezeket a módosításokat – mint ahogy a módosítások első oldalán is látható – zárószavazás keretében

nyújtották be és így szavaztak ezekről a módosításokról. Ezen módosítások kapcsán nem érvényesült a Parlament törvényalkotási mechanizmusa. Ezen módosításokról már nem volt parlamenti vita, ezekhez az ellenzék nem szólhatott hozzá. Bizottságok nem tárgyalták meg, nem is került eléjük ezen módosításokból semmi. Ezért is mindezek alapján **az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény** közjogi alkotmányellenessége megállapítható, egyben kimondható a hatálybalépésére visszamenőleges hatállyal a törvény semmissége.

Ugyanakkor mivel ezen törvények esetében önmagában is fennállnak a közjogi alkotmányellenesség kritériumai, pontosan ugyanazon alkotmányos szempontok mentén, amiért az alaptörvény közjogi alkotmányellenessége megállapítható. Mind az alaptörvény, mind pedig az összes hivatkozott törvény esetében ugyanúgy a zárószavazás keretében a koherenciazavar korrigálása helyett érdemi módosítások történtek, amiért valamennyi törvény esetében már a törvényalkotás folyamata közjogi alkotmányellenességet okozott és alapított meg. Erre tekintettel, ahogy az alaptörvény esetében is megalapozott már önmagában a jogalkotási folyamat során elkövetett alkotmány sértésre vonatkozóan a visszaható hatályú megsemmisítés, úgy pontosan ugyanúgy megvalósult a jogalap mindegyik hivatkozott norma esetében is a visszamenőleges hatályú megsemmisítés.

Az Alkotmánybíróságot kisajátította a fidesz-kdnp.

Az alkotmányosság érvényre juttatása helyett a fideszkormány eldeformált politikai akaratának rendelték alá mindent ebben a kérdésben is. Ezért is alakították át úgy a szabályozásokat, hogy egypárti támogatással is olyan személyeket tudjanak a testületbe küldeni, akik a politikailag fontos kérdésekben nem mennek szembe a fidesz többség politikai akaratával.

A kormánykonglomerátum által egyoldalúan választott (alkotmány)bírák többségbe kerülése előtt az Alkotmánybíróság lényegében valós kontrollként működve a kormány politikai érdekeivel szemben döntött. Amint többségbe kerültek a fideszes egypárti bírák, ez az arány drámaian felborult és megváltozott. Homlokegyenest az ellenkezőjére. Immár sorozatban a kormány érdekének megfelelő politikai döntés született. Mert az alkotmányjoghoz nagy ívben nem sok köze volt. A legtöbb, alkotmánybírói talárt magára húzó bíró szinte 100 százalékában a kormányt támogató módon szavazott. Dienes-Oehm Egon, Pokol Béla és Szívós Mária például az új bírók többségbe kerülése előtt is szinte kizárólag olyan döntéseket hozott, amelyek megfeleltek volna az kormány feltehető érdekének. Balsai István és Juhász Imre pedig kizárólag úgy döntött vagy olyan különvéleményeket írt, amelyek a fideszkormány érdekét szolgálták.

A korábban törvényi előírások alapján a kormánytöbbség csak az ellenzékkel közösen tudott alkotmánybírókat jelölni. 2010-ben viszont a jelenlegi, alkotmánybírói talárba öltözött személyek által támogatott fidesz már úgy módosította ezt a törvényi szabályozást, hogy a kormánytöbbség egyedül jelölhetett tagokat a testületbe.

Ezt követően, 2011-ben a bírák számát 11-ről 15-re növelték.

2012-ben és 2013-ban kilencről tizenkét évre emelték a bírák megbízási idejét, majd eltörölték a tisztség betöltésének felső (70. életév) korhatárát. A korhatár eltörlése miatt lehet hosszabb ideig alkotmánybíró: Balsai István, Dienes-Oehm Egon, Pokol Béla, Salamon László és Szívós Mária.

Ezek alapján ma a tizenöt fős testületben összesen tizenegy bíró olyan eljárásban nyerte el megbízási idejét, ami kizárólag a kormánypártok belügye volt: a Fidesz-KDNP az ellenzékkel való egyeztetés nélkül tudott jelölni és megválasztani bírákat.

Ha

alkotmányos demokráciában élnénk, akkor a hatalom kontrollintézményeinek működését korlátozó eljárások, döntések felszámolása semmiképpen sem lehetne legitim. Annymód nem, hogy egy, az alkotmány jog szakmai taláján álló Alkotmánybíróság már régen fellépett volna

mindezek ellen. De ellenkezőleg: ez az Alkotmánybíróság, akár még a saját kárára is, elősegíti, elősegítette ezen alkotmánysértő állapotok kiteljesedését.

Az alkotmányos demokráciák alapeszménye a hatalom korlátozása. Ezt szolgálja az intézmények szintjén a hatalmi ágak elválasztása, a normatív alkotmány (értsd: nem csak programfüzet hatalmon levőknek) független szerv általi védelme; az egyéni jogok szintjén pedig az emberi jogok védelme. Ezek az alkotmányosság alapjai, amik később kiegészültek a népfelség elvével, a demokratikus legitimitációval. Itt jön be a nép a történetbe. Csakhogy demokráciát, népet szembe állítani a hatalom-korlátozás alapeszményével az alkotmányos demokrácia teljes félreértése.

Európa legborzalmasabb eseményeiből akad szép számmal olyan, amit demokratikus legitimitációval bíró hatalom követett el – éppen a saját népe ellen. Persze az alkotmányosság nélküli, demokráciák (ld. Latin Amerikát) nagyon távol állnak a szabadságot tisztelő állam eszményétől. A hatalomkorlátozás ellentétje a hatalom koncentrációja. Erre az eszményre épültek a jobb- és baloldali diktatúrák a múlt század során. Mint ami nálunk is van jelenleg. Veszélyes önbecsapás azt gondolni, hogy a néptől kapott szavazatok miatt ne lenne szükség a hatalom korlátozására. A történelem épp az ellenkezőjét mutatja. A szabadság rendje elsősorban nem attól biztosított, hogy a nép hatalmazza fel a hatalmat gyakorlókat, hanem attól, hogy a hatalom korlátozott-e vagy sem.

Mindez azt hivatott elősegíteni, hogy az Alkotmánybíróság a hatalom kontrollja helyett annak kiszolgálójaként működjön. És ennek tökéletesen meg is felelnek. Ezek a változások oda vezettek, hogy ez a jelenlegi Alkotmánybíróság már nem képes betölteni azt az alkotmányos alapfunkcióját, amely valójában és ténylegesen a feladata lenne. Többek között, hogy a kormányt alkotmányossági szempontból kontrollálja.

Ezért is van az, hogy az Alkotmánybíróság az utóbbi években immár nem az alkotmányosságot tartja szem előtt, hanem a kormányzati érdekeknek megfelelő döntéseket hoz.

Mindezt azért tartottam szükségesnek megjegyezni, mert nem látok rá sok esélyt, hogy az ezen alkotmányjogi panaszomból bármit is megértenének az alkotmányjog szakmaiságának terepén. Azokat a személyeket, akik most betöltik az Alkotmánybíróságot, erősen valószínűtlen, hogy bármilyen érveléssel meg lehetne győzni mindannak helytállóságáról, amit ebben az alkotmányjogi panaszban kifejtettem.

Aki egy konkrét politikai körhöz, személyhez köthető, mint valamennyiüket, mind a tizenötüket, az finoman szólva sem független, de nem is szakmai. Jól látható és megfogható, hogy minden „jelentősebb döntés” esetében ezek az állítólagos alkotmánybírák az őt, őket megválasztó párthoz való hűségüket helyezték előtérbe a szakmai hivatásuk, a szakmaiságukkal szemben, szabályosan megtagadva a demokratikus alkotmányfelfogást.

Balsai István a Fidesz frakcióvezető-helyettesi stallumát dobta le a talárért,

– Pokol Béla, pártpolitikus, ex országgyűlési képviselő, a kiszagdák szakadásakor az Orbán-hű csoport egyik jeles tagja,

– Szalay Péter, a Fidesz és Fidesz-cégek állandó jogi képviselője sajtóügyekben a bíróságon, majd az Alaptörvényt iPad-del márványba véső Szájer József tanácsadója,

– Stumpf István, Orbán egykori kancelláriaminisztere, a Századvég egykori vezetője,

– Salamon László, a Fidesz parazitapártjának, a KDNP-nek a padsorából ült át az Alkotmánybíróságba. Külön pikantériája az átnyergelésnek, hogy előbb az általa vezetett bizottság megszövegezte az Alaptörvényt, majd átlendült a „jogszolgáltatásba” és most

magyarázza. Ilyen pompás hermetikusan el van választva idehaza a törvényhozó hatalomtól az igazságszolgáltatás.

Ezeztől az Orbán zsoldjában álló ál alkotmánybíróktól mit is várhatnánk. Bármilyen talárba is bújnak, csúnyán kilóg az orbáni lóláb helyett már az egész ménes. Orbánnak csak olyan alkotmánybíróági gyakorlat felel meg, amely őt tökéletesen kiszolgálja. És ez a jelenlegi felállás szállítja is neki ezt a szolgáltatást. És ez a testület tökéletesen behódolt Orbánnak, ezáltal már régen elveszett a jogállam utolsó maradéka is. És ezt a maradékot ez a jelenlegi Alkotmánybíróság szántotta be. Egy alkotmányjogi szempontból alkotmányosan működő Alkotmánybíróság a jogállam egyik legfőbb garanciája. Ők valamennyien elősegítették ennek a jogállamnak a lebontását.

Nem kell nagy jogi szakmai ismeret és tudás ahhoz, az egy politikai erő kezébe összpontosuló alkotmánybíró jelölési jog összeegyeztethetetlen az alkotmányos demokrácia működésével.

Ez az Alkotmánybíróság gyakorlatilag szó nélkül lenyelte jogkörének olyan mértékű és jellegű megnyirbálását, amit a hazai szakértőkön, köztük Sólyom Lászlón kívül a Velencei Bizottság is határozottan kritizált. Jól látható és megfogható, hogy ez a grémium, vagy a felosztatásától való félelmében, vagy a megfelelési kényszer miatt, felettébb óvakodik konfrontálódni a kormánnyal. Inkább úgy és akkor hoz ítéletet, ahogy és amikor, ha netán ki is mondja valamely jogszabály tarthatatlanságát, mégis lehetőséget ad a törvényhozónak az elvetett paragrafusok megkerülésére, kreatív „áthidalására”. Ahelyett, hogy egyértelműen elrendelné a törvényes állapot helyreállítását. A gyakorlatuktól az sem idegen, hogy addig húzzák-halasztják némely beadvány napirendre tűzését, amíg kifutnak az időből. Nem kell messze menni, az én, korábban, évekkel ezelőtt benyújtott indítványaimmal sem csináltak eddig semmit.

A fidesz többség gyakorlatává vált, hogy a tartalmilag alkotmányellenes intézkedéseket úgymond alkotmánymódosításokkal teszik látszólag alkotmánykonformmá. A kétharmados többség különféle technikákkal, sok esetben jogalkotással kezdte ki a független intézmények alkotmányos státuszát, a bíróságok és maga az Alkotmánybíróság is alanya volt ilyen intézkedéseknek, mégsem tett semmi érdemlegeset ez az Alkotmánybíróság annak érdekében, hogy ennek a kormányzati átokfutásnak gátat szabjon az Alkotmány adta lehetőségekkel. Inkább és ehelyett asszisztált mindehhez. Ezért sem látok sok esélyt arra, hogy a jelen alkotmányjogi panaszomat egyáltalán megértik-e, nemhogy azt elvárni, hogy az egyébként sem rendelkező alkotmányos legitimációval rendelkező kormány politikai érdekei helyett az alkotmányjog szakmaisága érvényesüljön.

Ami pedig ezeknek a közjogilag alkotmányellenes törvényeknek a kihirdetését illeti, ezek közül egy törvény vonatkozásában van erősen érintettsége Áder Jánosnak. És ez speciel, pont ez a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény**, amelyet ő írt alá és ezáltal hirdetett ki. Ugyanakkor mivel Áder Jánost azon alaptörvény alapján választották meg köztársasági elnöknek, amely alaptörvény a közjogi alkotmányellenességére tekintettel alkotmányosan nem létezik és sosem létezett, ezért Áder Jánost egy alkotmányosan nem létező alaptörvény alapján jogszerűen sosem választották meg köztársasági elnöknek. Mindebből az is következik, hogy mindazon államfői cselekmények, amelyeket Áder János államfői minőségében tett, semmisek, mivel köztársasági elnöki minőségében sosem volt alkotmányos joga eljárni, tekintve, hogy erre a posztra alkotmányos keretek között sosem választották meg. Mindebből az is következik, hogy Áder János nem írhatta alá jogszerű keretek között a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvényt**. Mivel azonban mégis aláírta, ezért ezen törvényen Áder János aláírása semmis, nem joghatályos. Tehát úgy kell tekinteni, mintha ezt a törvényt köztársasági elnök sosem írta volna alá. Minthogy nem is írta alá, ilyen nem történt meg, mivel a Magyar Köztársaságnak sem

akkor, sem azóta nincs alkotmányos keretek között jogszerűen megválasztott köztársasági elnöke. Áder János sem az, ezért ilyen minőségében nincs és soha nem is volt aláírási joga.

Tehát a ez a **választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény**nek nemcsak a megalkotása volt alkotmányellenes, a jogalkotás alkotmányos követelményeinek figyelmen kívül hagyásával, miáltal ez a törvény önmagában is közjogilag alkotmányellenes, ráadásul a törvény megalkotására felhatalmazó norma (alaptörvény) is közjogilag alkotmányellenes. Mindezekon túlmenően ennek a törvénynek a kihirdetése sem történt meg alkotmányos keretek között, a köztársasági elnök aláírása hiányában. Ami aláírás van a törvényen, azt Áder János maximum magánemberként írhatta alá, köztársasági elnöki minőségében, tekintve, hogy erre a tisztségre alkotmányos keretek között sosem választották meg, nem volt aláírási jog birtokában.

*Végezetül megjegyzem, hogy mivel a köztársasági elnök az Alkotmány szerint **örkődik az államszervezet demokratikus működése felett**, ezért ezen követelménynek sem felel meg Áder János, mivel ezt a kötelezettségét az elmúlt öt évben rendszeresen megszegte. Ugyanis kivétel nélkül valamennyi, az általa aláírt törvény alkotmányellenes volt, vagy közjogi tekintetben, vagy tartalmában (több alkalommal mindkettő), de az eltelt öt évben mindösszesen csak két alkalommal kezdeményezett utólagos normakontrollt az Országgyűlés által alkotott törvényekkel szemben, holott kivétel nélkül valamennyi esetben meg kellett volna tennie. Ugyanis minden törvény esetében megvolt arra a jogalapja, a lehetősége és az alkalmaz, hogy utólagos normakontrollt kérjen, ehelyett a két esettől eltekintve minden alkalommal aláírta az alkotmányellenes normát. Több alkalommal tette ezt úgy, hogy nagyon sokan felhívták a figyelmét arra, hogy az aláírásra eléje kerülő törvény hány alkotmányossági sebből vérzik, ennek ellenére rendre aláírta ezeket az alkotmányellenes törvényeket. Nagyon sok esetben megvalósult a törvényalkotás során a visszamenőleges hatály tilalmának sérelme. Vagy éppen a kellő felkészülési idő hiánya. Amikor a kihirdetést követő napon hatályba lép a törvény, akkor nyilvánvaló, hogy nem adatott meg a norma címzettjei számára a kellő felkészülési idő. De nagyon sok esetben olyan normákat írt alá, amelyek esetében törvényalkotási szinten – a teljesség igénye nélkül –*

*sérült az arányos és igazságos közteherviselés alkotmányos követelménye,
sérült az emberi méltóság alkotmányos alapjoga,
sérült az egyén önrendelkezési joga,
sérült az egyén személyes adatok védelméhez fűződő alkotmányos alapjoga,
sérült a közérdekű adatok megismerhetőségének alkotmányos alapjoga,
sérült a diszkrimináció tilalma,
sérült az egyén magántulajdonhoz való alkotmányos alapjoga,
sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos alapjog,
sérült a jogbiztonság alkotmányos alapjoga,
sérült a kiszámíthatóság alkotmányos alapjoga,
sérült a hatalommal való visszaélés alkotmányos tilalma,
sérült a rendeltetésszerű joggyakorlás elve,
sérült a szerzett jog elvételének tilalma;
sérült a hátrányos megkülönböztetés tilalma,
sérült a tisztességes munkához való jog,
sérült a szociális biztonsághoz való jog, a társadalombiztosításhoz való jog, a nyugállományhoz való jog,
sérült az egészséghez való jog,
sérült az oktatáshoz, neveléshez való jog,
sérült a választójog,
sérült az önkormányzatok autonómiájához való jog,
de megsértették – a törvényi szabályozás által - az állam nemzetközi kötelezettségeit is.*

Ezen alkotmányos jogok sérelme szinte valamennyi, Áder János hivatali ideje alatt alkotott törvény esetében megállapítható. Jó néhány esetben ezek közül egyszerre több is. És ez csak néhány

példa, amelyeket úgy aláírt és átengedett Áder János, hogy a legkisebb megjegyzést is tette volna annak érdekében, hogy ezen alkotmányos jogok sérelmét felszámolja, vagy legalábbis tegyen ezek ellen. És amikor ilyen alkotmányellenes szabályozásokat aláírt, akkor azzal azt is bizonyította, hogy a legkevésbé sem őrökdi az államszervezet demokratikus működése felett.

A köztársasági elnök az államszervezet demokratikus működése keretében őrökdi az Országgyűlés demokratikus működése felett is. E körben rendszeresen észlelnie kellett volna, különösen jogásként, hogy az Országgyűlés rendkívül sok alkalommal úgymond személyre szabott törvényalkotást hajtott végre, amikor is a hatalom holdudvarába tartozó személyek egyéni érdekében alkottak törvényi szabályozást. Vagy a hatalomhoz tartozó egyes személyek érdekinek érvényesítéséért, vagy éppen a politikai ellenfelek ellenében. De ilyen esetekben egyetlen egy alkalommal sem lépett fel Áder János, ugyanis az ilyen törvényalkotás megvalósítja az államszervezet demokratikus működésének súlyos zavarát. Mégsem tett ennek felszámolása érdekében semmit.

Áder János egyik legsúlyosabb lépése az államszervezet demokratikus működésével szemben az volt, amikor aláírta ennek az egyébként is közjogilag alkotmányellenes alaptörvénynek a negyedik módosítását. Amely minden létező alkotmányos alapjoggal szembemegy, ráadásul nemzetközi normákat is sért. Ha Áder János valóban védené az államszervezet demokratikus működését, akkor megtagadta volna a negyedik módosítás aláírását. De azzal, hogy aláírta, bebizonyította, hogy a köztársasági elnöki funkcióra tökéletesen alkalmatlan. Mint ahogy azzal is csak megerősítette, hogy az olyan törvények sorozatát garmadában írta alá, amelyek akár tartalmukban, akár közjogiságukban súlyosan alkotmányellenesek voltak és egy szava sem volt ezekkel szemben.

Áder János másik súlyos bűne, amivel bizonyítani lehet államelnöki alkalmatlanságát alkotmányjogi szempontból, hogy a kisujját sem mozdította annak érdekében, hogy a 2014-es választások alkotmányosak legyenek. Szinte minden eleme alkotmányellenes volt a választójognak valamilyen téren, vagy formában. A szavazás módját illetően, a szavazás helyét illetően, a szavazásra jogosultakat illetően, a választókörzetek aránytalanságát illetően, a töredékszavazatokat illetően és még sorolhatnám, hogy hány alkotmányjogi sebből vérzett a 2014-es választás. Annyira, hogy megállapítható, hogy a 2014-es választás olyan nagy és súlyos mértékben volt többszörösen is alkotmányellenes, hogy mindezekre tekintettel megállapítható, hogy a 2014-ben felállt Parlament alkotmányjogilag illegitim, nem törvényes és főleg nem alkotmányos választásokon alapult. Ugyanez elmondható a kormányról is: a kormány sem egy alkotmányos választások eredményeképpen jött létre. Ezért is kijelenthető, hogy szigorúan alkotmányos keretek között a 2014-es választások óta Magyarországnak nincs sem alkotmányos Parlamentje, sem alkotmányos kormánya. Következésképp valamennyi jogi aktus, amelyet ez a két intézmény elkövetett a 2014-es választások óta, alkotmányjogilag semmis, érvénytelen és hatálytalan. Áder János viszont mindezekkel szemben, az államszervezet demokratikus működésének védelme érdekében semmit sem tett.

Áder János köztársasági elnöki beszédében is nagy ívben került az államszervezet demokratikus működésének megvédésére vonatkozóan az elképzeléseit. Egy szót sem ejtett arról, hogy a jogállam helyreállítása érdekében akar-e egyáltalán tenni bármit is. Az alkotmányosság szintén nem volt neki szempont még egy szó erejéig sem, ezt a kérdéskört is nagy ívben került. A demokratizálódásért sem tervezett semmit sem tenni, mégcsak nem is tette szavá az eddigi, a demokratikus és alkotmányos jogállamot sorozatban és futószalagon megcsúfoló eseményeket, történéseket. Mintha ezekkel szemben egy rossz szava sem lenne. Gyakorlatilag az előző ciklusában a köztársasági elnöki pozíciójával végig asszisztálta a jelenlegi kormány jogállamot lebontó ámokfutásait, sőt, a hallgatásával, az alkotmányellenes törvények aláírásával maga is aktív részévé, részesévé vált annak, hogy a hatalom az alkotmányos jogállamot lebontotta és létrehozott helyette egy autokratikus félfasiszta diktatúrát.

